

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΟΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Ζ'

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 556

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

*

Έν Αθήναις, 3 Μαρτίου 1891

*

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Έν Αθήναις	φρ.	8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις.	"	8 50
Έν τῷ ἐξωτερικῷ	φρ. χρ.	15.—
Έν Ρωσσίᾳ.	ρούβλ.	6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἰμυλλίου Ζολᾶ : ΣΕΛΙΣ ΕΡΩΤΟΣ. — *A. Matthey* : Ἡ ΒΡΑΣΙΛΙΑΝΗ, (Μετὰ εἰκόνων). — *Ἐδμόνδου δὲ Ἀμίτσης* : ΙΣΠΑΝΙΑ. — ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΧΑΡΙΝ ΑΝΑΨΥΧΗΣ, Ἀμερικανικὸν διήγημα (τέλος). — ΥΓΙΕΙΝΗ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμματσοτήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δανείων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΖΟΛΑ ΣΕΛΙΣ ΕΡΩΤΟΣ

Β'

Τῇ ἐπαύριον, ἡ Ἑλένη ἐσκέφθη, ὅτι ἦτο πρόπον νὰ ὑπάγῃ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν ἱατρὸν Δεβέρλον. Ὁ ἀπότομος τρόπος, διὰ τοῦ ὁποίου τὸν ἠνάγκασε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ, ὀλόκληρος ἡ παρελθοῦσα νύξ, δαπανηθεῖσα παρὰ τῇ Ἰωάννᾳ, τῇ ἐπροξένει στενοχωρίαν, λόγῳ τῆς ὑπηρεσίας, ἣτις τῇ ἐφαίνετο ὅτι ἀπεμακρύνετο πολὺ τῶν τυπικῶν ἐπισκέψεων ἑνὸς ἱατροῦ. Ἐντοσοῦτῳ ἐδίσταζε, καὶ ἐπὶ δύο ἡμέρας δυσανασχέτει ἐπὶ τῷ διαθήματι τούτῳ, διὰ λόγους, τοὺς ὁποίους καὶ αὐτὴ δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ εἴπῃ· οἱ διαταγμοὶ οὗτοι περὶ τοῦ ἱατροῦ τὴν κατεῖχον ἀκόμη, ὅτε πρῶϊαν τινὰ τὸν συνήντησε καὶ ἐκρύβη ὡς παιδίον, ἠναντιώθη ὁμοῦ κατόπιν διὰ τὸ δειλὸν τῆς τοῦτο κίνημα· ἡ ἡρεμος αὐτῆς καὶ τιμίᾳ φύσιν διεμαρτύρετο ἐναντίον τοιαύτης ταραχῆς, ἣτις λαθραίως εἰσεχώρει εἰς τὴν ψυχὴν τῆς. Ἐπὶ τέλους, ἀπεφάσισεν ὅπως ὑπάγῃ αὐθημερὸν καὶ εὐχαριστήσῃ τὸν ἱατρὸν.

Ἡ ἀσθένεια τῆς μικρᾶς συνέβη κατὰ τὴν νύκτα τῆς τρίτης πρὸς τὴν Τετάρτην, καὶ ἤδη ἦτο Σάββατον. Ἡ Ἰωάννα εὐρίσκειτο εἰς ἐντελῆ ἀνάρρωσιν, ὁ ἱατρὸς Βωδῖνος, ὅστις εἶχε σπεύσει λίαν ἀνήσυχος, ὠμίλησε περὶ τοῦ ἱατροῦ Δεβέρλου, μὲ ὄλον τὸ σέβας πτωχοῦ γηραιοῦ ἱατροῦ τοῦ τμήματος, πρὸς νέον συναδέλφον, πλούσιον, καὶ ἤδη διάσημον, ἀνέφερε μῦθον τοῦτο μεδιῶν, μὲ τόνον τινὰ εἰρωνείας, ὅτι ἡ περικοπὴ τοῦ προήρχετο ἐκ τοῦ πατρὸς τοῦ Δεβέρλου, ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖον ὄλον τὸ Παισιῆ ἐτίμα· ὁ υἱὸς ἔσχεν ἀπλῶς τὸν κόπον νὰ κληρονομήσῃ ἐν καὶ ἡμισυ ἑκατομμύριον καὶ σπουδαίαν πελατείαν. Νέος, ἐμβριθῆς ἄλλως τε, ἔσπευσε νὰ προσθήσῃ ὁ ἱατρὸς Βωδῖνος, μετὰ τοῦ ὁποίου ἤθελον λογισθῆ πολὺ εὐτυχῆς νὰ συνέλθῳ εἰς συμβούλιον, ὅπως ἀποφασίσωμεν περὶ τῆς προσφιλοῦς ὑγείας τῆς μικρᾶς μου φίλης Ἰωάννας.

Κατὰ τὰς τρεῖς, ἡ Ἑλένη καὶ ἡ κόρη τῆς κατήρχοντο, καὶ δὲν ἀπείχον ἢ ὀλίγα βήματα, ὅπως φθάσωσι τὴν ὁδὸν Vineuse, καὶ κρούσωσι τὸ ρόπτρον τοῦ γείτονος μεγάρου· ἀμφότεραι ἐπενθηφόρου εἰσέτι. Θαλαμηπόλος, φέρων ἔνδυμα ὑπηρεσίας, τὰς ὑπεδέξατο. Ἡ Ἑλένη ἀνεγνώρισε καὶ αὐτῆς τὸν εὐρὺν πρόδομον, τεινόμενον ἐκ παραπετασμάτων ἀνατολικῶν μόνον ἀφθονίᾳ ἀνθέων, δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ἐκό-

σμει τὰς ἀνθοθήκας. Ὁ ὑπῆρέτης τὰς εἰσήγαγεν εἰς μικρὰν αἴθουσαν μετ' ἐπιστρωμάτων καὶ ἐπίπλων ἐξ οἰνάνθης καὶ εἶτα ἀνέμενεν· τότε ἡ Ἑλένη εἶπε τὸ ὄνομα τῆς

— Κυρία Κρεντιάνη.

Ὁ ὑπῆρέτης ὤθησε τὴν θύραν μιᾶς αἰθούσης κιτρίνης, καὶ μαύρης, ἐκτάκτου λάμπφως, καὶ ἐξαφανιζόμενος ἐπανάλαθεν :

— Ἡ κυρία Κρεντιάνη.

Ἡ Ἑλένη ἐπὶ τῆς φλιᾶς τῆς θύρας εὐρισκομένη ὀπισθωχώρησε κατὰ ἓν βῆμα· παρατήρησεν εἰς τὸ βάθος, εἰς μίαν γωνίαν τῆς ἐστίας, νεαρὰν κυρίαν καθημένην ἐπὶ στενοῦ ἀνακλίντρον, τοῦ ὁποίου ὀλόκληρος ἡ ἔκτασις κατείχετο ἐκ τῶν ἐνδυμάτων τῆς, καὶ ἀπέναντί τῆς ἠλικιωμένην τινὰ, ἣτις δὲν εἶχεν εἰσέτι ἀποθέσει τὸν πῖλον, οὔτε τὸ σάλιον· θὰ ἤρχετο πιθανῶς εἰς ἐπίσκεψιν.

— Συγγνώμην, ἐψιθύρισεν ἡ Ἑλένη, ἐπεθύμουν νὰ ἴδω τὸν ἱατρὸν κύριον Δεβέρλον.

Καὶ ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς Ἰωάννας, τὴν ὁποίαν ὤθει, νὰ εἰσέλθῃ πρὸ αὐτῆς, ἀλλ' εὐρέθη ἐκπεπληγμένη καὶ ἀμήχανος, πῶς νὰ παρουσιασθῇ ἐνώπιον τῆς νεαρᾶς ταύτης κυρίας ; Διατί νὰ μὴ ἐρωτήσῃ τὸν ἱατρὸν; Ἐγνώριζε μὲλα ταῦτα ὅτι ἦτο ἔγγαμος.

Ἀληθῶς ἡ κυρία Δεβέρλου ὠμίλει διὰ φωνῆς ταχείας καὶ ὀλίγον διαπεραστικῆς.

— ὦ! ἦτο λαμπρά, θεῖα ! ἀπέθανεν ὡς νὰ ἦτο ὁ θάνατος φυσικός... πρόσεξον, βυθίζει τὸ ἐγγχειρίδιον εἰς τὸ στῆθος, οὔτω πῶς, ἀνατρέπει τὴν κεφαλὴν, καὶ ἀπεκατέστη ὠχροτάτη. Σὰς ὁμνύω ὅτι ἐχάσατε πολὺ ὅπου δὲν τὴν εἶδατε, δεσποσύνη Αὐρηλία.

Κατόπιν ἠγέρθη, πρόεβη μέχρι τῆς θύρας, προξενούσα μέγαν θόρυβον ἐκ τῶν πολυτελῶν αὐτῆς ἐνδυμάτων, καὶ μετὰ φαιδροτάτης χάριτος ἐφώνησεν :

— Ὅρισατε, κυρία, σὰς παρακαλῶ, ὁ σύζυγός μου δὲν εὐρίσκειται ἐδῶ· πλὴν νομίζομαι εὐτυχιστάτη, εὐτυχιστάτη, σὰς διχθεβαίω. Ἡ ὠραία αὐτὴ δεσποσύνη πρέπει νὰ ἦνε αὐτὴ, ἣτις ὑπέφερε πολὺ τὴν προπαρελθοῦσαν νύκτα. Λάβετε τὴν καλοσύνην νὰ καθήσετε μίαν στιγμὴν.

Ἡ Ἑλένη ἐδέησε νὰ δεχθῇ ἐν κάθισμα, ἐνῶ ἡ Ἰωάννα δειλῶς ἐτοποθετεῖτο ἐπὶ τοῦ χείλους μιᾶς ἑδρας, ἡ κυρία Δεβέρλου, ἐπανάπεσε καὶ αὐτῆς ἐπὶ τοῦ μικροῦ αὐτῆς

ἀνακλίντρου, προσθέτουσα μετὰ χαριστάτου γέλωτος :

— Εἶναι ἡμέρα μου. Μάλιστα, ἔχω ὠρισμένον τὸ Σάββατον· καὶ τότε ὁ Πέτρος μοὶ εἰσάγει ὄλον τὸν κόμον. Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα μοὶ ἐπαρουσίασε συνταγματάρχην τινά, ὅστις ἐπάσχευεν ἀρθρίτιδα.

— Εἶσαι τρελλή, Ἰουλίᾳ! ἐψιθύρισεν ἡ δεσποσύνη Αὐρηλία· ἡ γηραιὰ δεσποσύνη, ἦτο ἀρχαῖα τις πτωχὴ φίλη της, ἣτις εἶχε παρευρεθῆ κατὰ τὴν γέννησίν της...

Ἐπηκολούθησε βραχεῖα σιγή· ἡ Ἑλένη ἔρριψε βλέμμα ἐπὶ τοῦ πλούτου τῆς αἰθούσης, τῶν παραπετασμάτων καὶ τῶν ἑδρῶν, μελαίνων καὶ χρυσῶν, αἵτινες ἔρριπτον λάμψεις ἀστέρων· ἄνθη ἀνέδιδον διαπεραστικωτάτας εὐωδίας, ἐπὶ τῆς ἐστίας, τοῦ κλειδοκυμβάλου καὶ ἐπὶ τῶν τραπέζων, διὰ δὲ τῶν ὑέλων τῶν παραθύρων, εἰσῆρχετο λαμπρὸν φῶς, ἐκ τοῦ κήπου, τοῦ ὁποῖου ἐφαίνοντο τὰ δένδρα γυμνὰ φύλλον, καὶ ἡ γῆ φαλακρά· ἔκαμνεν ὑπερβολικὸν καύσωνα, ὡς εἰ ὑπῆρχεν ἐκεῖ θερμάστρα, ἐνῶ εἰς τὴν ἐστίαν, εἰς μόνον δαυλὸς ἀπνηθρακούτο.

Εἶτα πάλιν, δι' ἐνὸς βλέμματος, ἡ Ἑλένη ἐνόησεν ὅτι μεγαλείτερον ἐξωραϊσμὸν τῆς αἰθούσης ἀπετέλει εἰκὼν τις ὠραιότατης ἐκλογῆς.

Ἡ κυρία Δεβέρλου, εἶχε τὴν κόμην ὡς μελάνην μαύρην, ἐνῶ τὸ δῆμα της ἦτο ὡς τὸ γάλα λευκόν· ἦτο μικρὸς σωμας, εὐτραφής, βραδεῖα καὶ χαρίεσσα. Ἐντὸς ὄλου τοῦτου τοῦ πλούτου, καὶ ὑπὸ τὸν σκοτεινὸν καὶ πυκνὸν αὐτῆς κεκρύφαλον, τὸν ὁποῖον ἔφερεν, ἡ ὠχρὰ αὐτῆς ὄψις ἐχρυσούτο ἀπὸ ροδόχρουν ἀνταύγειαν· ἡ Ἑλένη τὴν εὗρισκε πραγματικῶς ἀξιολάτρευτον...

— Εἶναι φρικτὸν πρᾶγμα οἱ σπασμοί, ἐπανέλαβεν ἡ κυρία Δεβέρλου, ὁ μικρὸς μου Λουκιανός, ὑπέστη τοιαύτας ἐν τῇ πρώτῃ αὐτοῦ παιδικῇ ἡλικίᾳ. Ἔχετε μέγα δίκαιον νὰ ἀνησυχητε, κυρία! τέλος τὸ ἀξιάγαστον αὐτὸ πλάσμα ἤδη φαίνεται ὑγιεινός.

Καὶ παρατεινούσα τὰς λέξεις, παρετήρει τὴν Ἑλένην καὶ αὐτὴ ἐκπληκτος, καὶ περιχαρὴς ἐκ τῆς μαγευτικῆς αὐτῆς καλλονῆς. Οὐδέποτε εἶχε παρατηρήσει γυναῖκα ἔχουσαν τόσον ἡγεμονικὸν τὸ ἦθος· ὑπὸ τὰ μαῦρα ταῦτα ἐνδύματα ἐκρύπτετο τὸ ὑψηλὸν καὶ κανονικὸν ἀνάστημα τῆς χήρας. Ὁ θαυμασμός της ἀπεικονίζετο διὰ μειδιάματος ἀκουσίου· ἐνῶ δὲ ἡ Ἑλένη ἀντήλλασε βλέμμα μετὰ τῆς δεσποσύνης Αὐρηλίας, ἀμφοτέραι τὴν ἐξήταζον διὰ τρόπου τόσον ἀνυποκρίτως θελκτικοῦ, ὥστε καὶ αὐτὴ, ὅπως καὶ ἐκεῖναι, ἐμειδίασεν ἐλαφρῶς.

Τότε ἡ κυρία Δεβέρλου ἐξηπλώθη ἡσύχως ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου αὐτῆς, καὶ λαβοῦσα τὸ ριπιδιὸν της, ἀνηρτημένον εἰς τὴν ζώνην της :

— Δὲν παρευρέθητε χθὲς εἰς τὴν πρώτην παράστασιν τοῦ Βωδβίλ, κυρία ;

— Οὐδέποτε πηγαίνω εἰς τὸ θέατρον, ἀπεκρίθη ἡ Ἑλένη.

— ὦ! Ἡ μικρὰ Νοεμὴ ἐπέτυχε περίφημα, θεῖα! ἀπέθανεν ὡς νὰ ἦτο φυσικά... βυθίζει τὸ ἐγχειρίδιον εἰς τὸ στήθος, τοιουτοτρόπως, ἀνακλίνει τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ὀπίσω, καὶ ἀπεκατέστη ὠχροτάτη, ἐπέτυχε πληρέστατα.

Ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, συνεζήτησε περὶ τῆς τέχνης τῆς ἠθοποιού, τὴν ὁποίαν ἐξεθείαζεν ἰδιαζόντως· κατόπιν μετέβη εἰς ἄλλους θορύβους τῶν Παρισίων, ὠμίλησε περὶ τινος ἐκθέσεως εἰκόνων, ἔνθα εἶχε παρατηρήσει ὀθόνας ἀνηκούστους, περὶ ἐνὸς μυθιστορήματος μωροῦ, περὶ τοῦ ὁποῖου ἐγένετο πολὺς λόγος, περὶ τινος ἐπικινδύνου συμβάντος, περὶ τοῦ ὁποῖου ὠμίλησεν εἰς τὸ οὐδὲ πρὸς τὴν δεσποσύνην Αὐρηλίαν, καὶ μετέπιπτεν οὕτω ἀκόπως ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς ἕτερον θέμα ὁμιλίας, διὰ φωνῆς ταχείας, ζωηρᾶς, καὶ τόνου ἰδιάζοντος. Ἡ Ἑλένη, ξένη πρὸς τὸν κόσμον τοῦτον, ἠρκεῖτο μόνον νὰ ἀκούῃ καὶ νὰ ρίπτῃ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, μίαν λέξιν, μίαν ἀπάντησιν σύντομον.

Ἡ θύρα ἠνεώχθη καὶ ὁ ὑπηρέτης ἀνήγγειλεν :

— Ἡ κυρία Χερμέτη καὶ ἡ κυρία Τισώ.

Δύο κυρίαὶ εἰσῆλθον ἐν μεγάλῃ πολυτελείᾳ· ἡ κυρία Δεβέρλου, ἔσπευσεν εἰς προὔπαντησίν των, μετὰ μεγάλου θορύβου, τῆς μελαίνης μεταξωτῆς αὐτῆς ἐσθῆτος βαρυτάτης ἐκ τῶν ἐπιπροσθέτων καλλωπισμῶν, ἦτο δὲ τοσοῦτον μακρὰ, ὥστε ἦτο ἠναγκασμένη νὰ ἀπομακρύνῃ αὐτὴν, εἰς ἕκαστον αὐτῆς βῆμα, ὡσάκις ἦτο ὑποχρεωμένη νὰ κάμνῃ στροφάς· ἐπὶ τινὰ χρόνον δὲν ἤκουε τις ἄλλο, εἰμὴ θόρυβον ζωηρὸν ἐκ φωνῶν ἡδέων.

— Πόσον εἶσαι ἀξιάγαστος... ἀληθῶς ἐγείνες ἀκριβοθώρητη.

— Πηγαίνομεν διὰ τὴν γνωστὴν κλήρωσιν.

— Βεβαιότατα! βεβαιότατα...

— Μὰς εἶνε δύσκολον νὰ καθήσωμεν. Ἔχομεν νὰ κάμωμεν εἴκοσιν ἀκόμη ἐπισκέψεις.

— Μπα! δὲν ἐφθάσαμεν νὰ σὰς ἰδῶμεν καὶ θέλετε νὰ φύγετε ;

Καὶ αἱ δύο κυρίαὶ ἀνεπαύθησαν ἐπὶ μικρὸν ἐπὶ τοῦ χεῖλους ἐνὸς ἀνακλίντρου, ὅποτε αἱ αὐταὶ λιγυραὶ φωναὶ ἐπανελήφθησαν ὀξύτεροι.

— Λοιπὸν ; πῶς ἐπῆγε χθὲς τὸ Βωδβίλ ;

— ὦ! θαυμάσια !

— Γνωρίζετε, ὅτι ἐλύθη τι, καὶ ἀφῆκε νὰ καταπέσῃ ἡ κόμη της· ὅλη της ἡ ἐπιτυχία ὀφείλεται εἰς τοῦτο.

— Διῶσχυρίζονται ὅτι κατὰ ἐπῆρς ὅπως καταστῆ ὠχρὰ.

— Ὅχι, ὄχι, αἱ κινήσεις της ἦσαν κανονικαὶ καὶ πρέπει νὰ τὰς ἐσπούδασε πολὺ.

— Ἡ ἐπιτυχία ἦτο πλήρης.

Αἱ δύο κυρίαὶ ἀνηγέρθησαν καὶ ἀνεχώρησαν.

Ἡ αἰθουσα ἐπανέπεσε καὶ αὐτὴς εἰς τὴν προτέραν αὐτῆς ἡρεμίαν. Ἐπὶ τῆς ἐστίας ὑάκινθοι διέχεον διαπεραστικωτάτην εὐωδίαν, ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἠκούετο σφοδρὰ ἔρις σπείρας στρουθίων, τὰ ὁποῖα εἶχον ἐπιπέσει ἐπὶ τοῦ λειμῶνος. Ἡ κυρία Δεβέρλου, πρὶν ἢ καθῆσθαι ἐκ νέου, μετέβη καὶ ἔσυρε τὸ ἐκ τουλίου παραπέτασμα ἐνὸς παραθύρου, καὶ ἔλαβεν αὐτὴς τὴν θέσιν της ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλειότερον ἐξαστράπτοντος χρυσοῦ τῆς αἰθούσης.

— Σὰς ζητῶ συγγνώμην, προσέθεσε, πιστεύω νὰ σὰς προεκάλεσα πλῆξιν, καὶ μετὰ λίαν κολακευτικοῦ τόνου καὶ διὰ φωνῆς ταπεινοτάτης, ὠμίλησε περὶ τῆς Ἑλένης. Ἐφαίνετο δὲ νὰ γνωρίζῃ ἐν μέρει τὴν ἱστορίαν της, ἀναμφιβόλως διὰ τῆς φλυαρίας, ἣτις ἐκάστοτε ἐλάμβανε χώραν ἐν τῇ οἰκίᾳ, τῆς ὁποίας αὐτὴ ἦτο οἰκοδέσποινα, καὶ μετὰ τόλμης μεστῆς κρίσεων, ἐφαίνετο νὰ ἐπιδαψιλεύῃ πρὸς αὐτὴν ἐνθεροτάτην φιλίαν. Τῇ ὠμίλησε λοιπὸν περὶ τοῦ συζύγου της καὶ περὶ τοῦ φρικτοῦ θανάτου αὐτοῦ εἰς τὸν Ξενοδοχεῖον, τὸ Ξενοδοχεῖον τοῦ Βάρ, ὁδὸς Ρισελιέ.

— Καὶ ἀπεβιβάσθητε ἀληθῶς, χωρὶς νὰ ἔχητε ποτὲ πατήσει ἐπὶ τῶν Παρισίων... Αὐτὸ εἶνε φρικτῶδες, τοιοῦτον πένθος, μεταξὺ ἀγνωστων, τῇ ἐπαύριον μακροῦ ταξειδίου, καὶ εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν ἀγνοεῖ τις ποῦ νὰ θέσῃ τὸν πόδα.

Ἡ Ἑλένη ἐκίνει τὴν κεφαλὴν ἡρέμα. Μάλιστα εἶχε διέλθει φρικτὰς ὄρας· ἡ ἀσθένεια, ἣτις ἐμελλε νὰ ἀφάρπαξῃ τὸν σύζυγόν της, ἐξεδηλώθη ἀποτόμως τῇ ἐπαύριον τῆς ἀφίξεώς των, καθ' ἣν στιγμὴν ἠτοιμάζοντο νὰ ἐξέλθωσιν ὁμοῦ· δὲν ἐγνώριζε κανένα δρόμον, ἠγνόει μάλιστα καὶ εἰς ὅποιον διαμέρισμα εὕρισκετο, καὶ ἐπὶ ὀκτῶ ἡμέρας διέμενε κεκλεισμένη μετὰ τὸν ἐπιθάνκτον, ἀκούουσα ὀλοκλήρους τοὺς Παρισίους νὰ κινῶνται ὑπὸ τὰ παράθυρά της· καὶ ἠσθάνετο ἑαυτὴν μόνην, ἐγκαταλελειμμένην, καὶ ὡς ἀπωλεσθεῖσαν εἰς τὸ βάθος μιᾶς ἐρημίας· ὅταν δὲ κατὰ πρώτην φοράν ἔθεσε τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου, ἦτο χήρα. Ἡ ἀνάμνησις τοῦ μεγάλου θαλάμου, γυμνοῦ, πεπληρωμένου ἐκ φιαλῶν καὶ φαρμάκων, καὶ ἔνθα τὰ κιβώτια τοῦ ταξειδίου δὲν εἶχον εἰσέτι ἀνοιχθῆ, τῇ ἐπροξένει μεγίστην φρίκην...

— Ὁ σύζυγός σας, ὡς μ' ἐπληροφόρησαν, εἶχε σχεδὸν

διπλασίαν ἀπὸ ὑμᾶς ἡλικίαν ; ἠρώτησεν ἡ κυρία Δεβέρλου μετὰ τόνου μεγάλου ἐνδιαφέροντος, ἐνφ' ἡ δεσποσύνη Αὐρηλία προσεκτικῶς ἠκροάζετο ὅπως μὴ τῆς διαφύγη λέξις.

— Καλὲ ὄχι, ἀπεκρίθη ἡ Ἑλένη, ἦτο μὲν μόλις κατὰ ἐξ ἕτη μεγαλειότερος ἐμοῦ.

Καὶ ἤρχισε νὰ διηγητῆται τὴν ἱστορίαν τῆς ὑπανδρείας τῆς, συνισταμένη δι' ὀλίγων λέξεων, εἰς τὸν ὑπερβολικὸν ἔρωτα, τὸν ὅποιον ὁ σύζυγός τῆς εἶχε συλλάβει πρὸς αὐτὴν ὅτε κατόκει μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς, πιλοποιοῦ Μευρέτου, κατὰ τὴν ὁδὸν τῶν Petites Mariés, ἐν Μασσαλίᾳ εἰς τὴν προκατειλημμένην ἐναντιότητα τῆς οἰκογενείας Κρεντιάνη, πλουσίας οἰκογενείας διϋλιστῶν, τὴν ὅποιαν ἐξετράχυνε κυρίως ἡ πενία αὐτῆς, εἰς τοὺς κρυφίους καὶ ἀνευ ἐπισημότητος γάμους τῶν, ἀφοῦ προηγήθησαν τὰ εἰθισμένα, εἰς τὴν κατὰ παράκλησιν ζωὴν τῶν, μέχρις οὗ, θανόντος θεοῦ τινὸς τοῦ συζύγου τῆς, ἐκληρονόμησαν περιουσίαν ἀποφέρουσαν δέκα χιλιάδας φράγκων ἐτήσιον εἰσόδημα. Ὅποτε ἡ Κρεντιάνη, μεγάλην τρέφουσαν κατὰ τῆς Μασσαλίας ἀντιπάθειαν, ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν ὅπως ἐγκατασταθῶσιν ἐν Παρισίοις.

— Καὶ πόσων λοιπὸν ἐτῶν ἐνυμφεύθητε ; ἠρώτησε ἡ κυρία Δεβέρλου.

— Δέκα ἐπτὰ ἐτῶν.

— Ὅα εἶχατε πιστεύω ἕκτακτον ὠραιότητα.

Ἡ συνδιάλεξις ἔπαυσεν, ἡ Ἑλένη ἐφάνη ὅτι δὲν ἔδωκε προσοχὴν.

— Ἡ κυρία Μαγγουέλη, ἀνήγγειλεν ὁ ὑπηρέτης.

Νεαρὰ κυρία ἐπαρουσιάσθη μετὰ σεβασμοῦ καὶ συστολῆς ἡ κυρία Δεβέρλου μόλις ἐκινήθη ἦτο μία προστατευομένη τῆς, ἣτις ἤρχετο νὰ ἐκφράσῃ τὰς εὐαρεσκείας τῆς διὰ τινὰ ὑπηρεσίαν· διέμεινεν ὀλίγα λεπτά, καὶ ἀπεσύρθη μετὰ ὑποκλίσεως βαθυτάτης.

Τότε ἡ κυρία Δεβέρλου, ἐπανελάβε τὴν διακοπεῖσαν συνδιάλεξιν, ὀμιλοῦσα περὶ τοῦ ἀββᾶ Γιοῦβου, τὸν ὅποιον ἀμφοτέραι ἐγνώριζον· ἦτο δὲ αὐτὸς ἀπλοῦς ἐφημέριος τῆς Παναγίας τῆς Χάριτος, ἐνορίας τοῦ Παισῆ, πλὴν ἡ καλοκαγαθία του εἶχε καταστήσει αὐτὸν τὸν ἀγαπητότερον καὶ σεβασμιώτερον ἱερέα τοῦ τμήματος.

— Ὡ! εἶναι αὐτόχροημα ἡ πνευματικὴ χάρις, ἐψιθύρισε μετὰ τόνου μεγίστης εὐλαθείας.

— Ἐφάνη κάλλιστος πρὸς ἡμᾶς, ἐπανελάβεν ἡ Ἑλένη, ὁ σύζυγός μου τὸν εἶχε γνωρίσει ἄλλοτε ἐν Μασσαλίᾳ· ὡς ἔμαθε τὸ δυστύχημά μας, ἐπεστάτησεν εἰς ὅλα αὐτός, μᾶς ἐνεκατέστησεν ἐν Παισῆ.

— Δὲν ἔχει, νομίζω, καὶ ἕνα ἀδελφόν ; ἠρώτησεν ἡ Ἰουλία.

— Μάλιστα, ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἦλθεν εἰς δεύτερον γάμον. Ὁ κύριος Ραμβῶδος ἐγνώριζεν ἐπίσης καὶ αὐτὸς τὸν σύζυγόν μου. Ἐσύστησε κατὰ τὴν ὁδὸν Ραμπατῶν, μέγαν ἐμπορικὸν οἶκον ἐλαίων καὶ μεσημβρινῶν προϊόντων, ἐξ ὧν ἀπέκτησε, νομίζω, μεγάλην περιουσίαν.

Εἶτα προσέθηκε μετὰ χάριτος :

— Ὁ ἀββᾶς καὶ ὁ ἀδελφός του, ἀπαρτίζουν ὀλόκληρον τὴν γνωριμίαν μας.

Ἡ Ἰωάννα, ἣτις δὲν ὑπέφερε νὰ μένῃ εἰς τὸ χεῖλος τῆς ἔδρας τῆς, προσέβλεπε τὴν μητέρα τῆς μὲ ὕφος ἀνυπομονησίας· τὸ ὡς αἰγὸς λεπτὸν πρόσωπόν τῆς ἐξέφραζε δυσαρέσκειαν, ὡς εἰ ἠσθάνετο λύπην, ἐξ ὧσων ἔλεγον· καὶ ἐφάνετο πρὸς στιγμὴν, ὅτι ὠσφραίνετο τὰς βαρείας καὶ διαπεραστικὰς εὐωδίας τῆς αἰθούσης, ρίπτουσα λοξὰ βλέμματα ἐπὶ τῶν ἐπίπλων, δῆσπιστος, κυριευμένη ἀπὸ ἀορίστους φόβους, προερχομένους ἐκ τῆς ἀξιολόγου αὐτῆς εὐαισθησίας. Εἶτα ἐπανεφέρε τὰ βλέμματά τῆς πρὸς τὴν μητέρα τῆς μετὰ λατρείας τυραννικῆς.

Ἡ κυρία Δεβέρλου, ἣτις φαίνεται ἀντελήθη τῆς κακῆς διαθέσεως τοῦ παιδίου :

— Ἰδοῦ, εἶπε, μία μικρὰ δεσποσύνη, ἣτις βαρύνεται

νὰ ἦναι σπουδαία, ὡς ἀληθινὴ κυρία. Πήγαινε ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ ἑλκυστάτου, εὐρίσκονται βιβλία μὲ εἰκόνας.

Ἡ Ἰωάννα μετέβη καὶ ἔλαβε λεύκωμα, ἀλλὰ τὰ βλέμματά τῆς, ὑπὸ τὸ βιβλίον, ἔπιπτον ἐπὶ τῆς μητρὸς μὲ τόνον ἱκετευτικόν.

Ἡ Ἑλένη λαμβάνουσα ὑποχρεώσεις ἐκ τοῦ καλοῦ τρόπου, ὅστις ἐπεδαφιλεύετο πρὸς αὐτὴν, δὲν ἐκινεῖτο, ἦτο γαλήνιος, καὶ παρέμενεν ἐκεῖ εὐαρέστως ἐπὶ ὄρας καθήμενη.

Ἐν τῷ μεταξύ δέ, ὡς ὁ ὑπηρέτης ἀνήγγειλε τὴν μίαν μετὰ τὴν ἄλλην τρεῖς κυρίας, τὴν κυρίαν Βερθιέρου, τὴν κυρίαν Γουϊράνδου καὶ τὴν κυρίαν Λαβασέρ, ἐνόμισεν ὅτι ἦτο πρέπον νὰ ἐγερθῆ, πλὴν ἡ κυρία Δεβέρλου ἀνέκραξεν :

— Παραμείνατε ἀκόμη ὀλίγον, θὰ σὰς παρουσιάσω τὸν υἱόν μου.

Ὁ κύκλος ἔλαβε μεγαλειτέρας διαστάσεις, πρὸ τῆς ἐστίας, ὅλαι αὐταὶ αἱ κυρίαὶ συνωμίλουν διὰ μίας ὑπῆρχέ τις ἐξ αὐτῶν, ἣτις ἐσκυμμένη διηγεῖτο ὅτι ἀπὸ πέντε ἡμερῶν δὲν ἐκοιμάτο ποτέ, πρὸ τῆς τετάρτης πρωϊνῆς ὄρας· ἄλλη τις παρεπονεῖτο πικρῶς διὰ τὰς τροφούς, ἰσχυρίζομένη, ὅτι ἦτο ἀρκετὰ δύσκολον νὰ προμηθευθῆ τις μίαν, ἡ ἑποία νὰ φανῆ τιμία· κατόπιν ἡ συνδιάλεξις ἐστράφη περὶ τῶν ραπτριῶν, ἡ κυρία Δεβέρλου ὑπεστήριζεν, ὅτι μία γυνὴ δὲν ἦτο δυνατόν ποτέ νὰ ἐνδυθῆ καλῶς μόνη, πάντοτε ἔχρειάζετο καὶ βοηθός. Δύο δὲ κυρίαὶ ἐκρυφομίλουν χαμηλοφῶνως, καὶ ὡς ἐπεκράτησε σιγή, ἠκούσθησαν τρεῖς ἢ τέσσαρες λέξεις, αἱ ὅποιαι ἐπροκάλεσαν γενικῶς τὸν γέλωτα, ὀλίγαι δὲ κυρίαὶ ἔκαμνον ἀέρα διὰ τῶν ριπιδίων τῶν διὰ νωθρᾶς χειρὸς.

Ὁ ὑπηρέτης ἀνήγγειλε τὸν κύριον Μαλινῶ.

Ἐῤωμος νεανίας εἰσῆλθεν, ἐνδεδυμένος λίαν κομψῶς, ἐχαιρέτισε δὲ διὰ μικρῶν ἐπιφωνημάτων ἡ κυρία Δεβέρλου χωρὶς νὰ ἐγερθῆ, ἔτεινε πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα, ἀφοῦ τῷ ἀπήυθνε τὴν ἐξῆς ἐρώτησιν :

— Πῶς πῆγε τὸ Βωδβιλ ;

— Ἀηδία, ἀνέκραξεν ἐκεῖνος.

— Πῶς ἀηδία ; ἦτο περίφημα ! κυρίως ὅταν ἐβύθισε τὸ ἐγχειρίδιον εἰς τὸ στήθος, καὶ ἔκλινε πρὸς τὰ ὀπίσω τὴν κεφαλὴν.

— Καλὲ σιώπησον, καὶ ἦτο πολὺ μακρὰν τῆς πραγματικότητας.

Καὶ ἤρχετο φιλονεικία, ἀλλ' ὁ νεανίας κατ' οὐδένα τρόπον δὲν ἠδύνατο νὰ παραδεχθῆ, ὅτι ὑπῆρχέ τι τὸ φυσικόν.

— Δὲν διδετε διόλου προσοχὴν, ἐπανελάβεν οὗτος ὑψῶν τὴν φωνήν, καὶ οὕτω καταβιβάζετε τὴν τέχνην.

Καὶ ἐτελείωσαν μὲ τὸ νὰ βλέπωσιν ὠραία τινὰ σχήματα ἐπὶ τοῦ τάπητος. Ἐξήγησε δι' ὀλίγων τοὺς λόγους, διὰ τοὺς ὁποίους ἡ Νοεμῆ δὲν ἐκίνησε τὸ ἐνδιαφέρον, ἐσκιαγράφησε μάλιστα, καὶ ἐν σχῆμα, τὸ ὅποιον ἐσκανδάλισε πολλὰς κυρίας· πλὴν ἡ κυρία Δεβέρλου, ἐκείδῃ εἶχε πλεὸν ἐκστομίση τὴν φράσιν ἐπὶ τοῦ θαυμασίου ἀποτελέσματος, τὸ ὅποιον ἡ ὑποκρίτρια εἶχε παραγάγει, ἡ δὲ κυρία Λαβασέρ, εἶχε διηγηθεῖ, ὅτι μία κυρία ἐλιποθύμησε εἰς τὸ θεωρεῖον, συνεφώνουν, ὅτι ἦτο μεγίστη ἐπιτυχία καὶ οὕτω ἔληξεν ἡ περαιτέρω συζήτησις.

Ὁ νεανίας ἐτενώθη ἐπὶ ἐνὸς καθίσματος, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐξηπλωμένων γυναικείων ἐνδυμάτων, καὶ ἐφέρετο μετὰ μεγάλης οἰκειότητος εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἱατροῦ. Ἐλάβε δὲ μηχανικῶς ἐν ἄνθος, ἐκ μίας γάστρας, τοῦ ὁποίου ἐμάδει τὰ φύλλα, ὅταν ἡ κυρία Δεβέρλου τῷ ὑπέβαλε τὴν ἐξῆς ἐρώτησιν :

— Ἀνέγνωσες τὸ μυθιστόρημα ;

Ἄλλὰ χωρὶς ν' ἀφήσῃ αὐτὴν ν' ἀποπερατώσῃ τὸν λόγον, ἀπεκρίθη μὲ ὕφος ὑπεροπτικόν :

— Δὲν ἀναγινώσκω, εἰμὴ δύο μυθιστορήματα κατ' ἔτος.

Προκειμένου δὲ λόγου περὶ τῆς ἐκθέσεως τῶν τεχνῶν,

δὲν ἤξιζε τὸν κόπον νὰ φιλονεικήσῃ· ἀφοῦ δὲ κατόπιν ἐξηνητήθησαν ὅλα τὰ θέματα τῆς συνδιαλέξεως, ἦλθεν ὅπως ἐπακουμβήσῃ ἐπὶ τοῦ μικροῦ ἀνακλίντρου τῆς Ἰουλίνας, μετὰ τῆς ὁποίας ἀντήλλαξεν ὀλίγας λέξεις χαμηλοφώνως· ἐνῶ αἱ ἄλλαι κυρίαὶ ζωηρῶς συνδιελέγοντο μετὰξὺ τῶν.

— Ἴδου ἀνεχώρησεν, ἀνέκραξεν ἡ κυρία Βερθιέρου ἐπαναστρέψασα τὸ πρόσωπον· δὲν εἶναι ὀλίγη ὥρα, ὅπου συνήνησα αὐτόν, παρὰ τῆ κυρία Ροβινώτου.

— Μάλιστα, συχνάζει παρὰ τῆ κυρία Λακόντου, προσέθεσεν ἡ κυρία Δεβέρλου. ὦ! εἶναι ὁ δραστηριώτερος ἀνθρώπος τῶν Παρισίων.

Καὶ ἀποτεينوμένη πρὸς τὴν Ἑλένην, ἥτις εἶχεν ἀντιληφθῆ τῆς μεταξὺ τῶν σκηνῆς, ἐξηκολούθησεν:

— Νέος, πολὺ καθὼς πρέπει, τὸν ὅποιον ἐκτιμῶμεν ἰδιαζόντως· ἔχει συμφέροντα εἰς οἶκον τινὰ ἐμπορικῶν συναλλαγῶν, πολὺ πλούσιος καὶ ἐνήμερος εἰς ὅλα.

Αἱ κυρίαὶ ἀπήλθον.

— Χαίρε, προσφιλεστάτη κυρία, σὰς ἀναμένω τὴν τετάρτην.

— Ναί, βέβαια, τὴν τετάρτην.

— Θὰ σὲ ἴδωμεν ἀληθινὰ ἀπόψε; ποτὲ δὲν εἰξεύρει τις τίνα θὰ εὕρῃ· σκοπεύω νὰ ὑπάγω, ἐὰν καὶ ὑμεῖς ὑπάγητε...

— Καλὰ, θὰ ὑπάγω· σοὶ τὸ ὑπόσχομαι· τὰς προσρήσεις μου πρὸς τὸν κύριον Γουῆρανδον.

Ὅτε ἡ κυρία Δεβέρλου ἐπανῆλθεν, εὔρε τὴν Ἑλένην ὀρθίαν, σχεδὸν ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰούσης· ἡ Ἰωάννα περιεσφίγγετο περὶ τὴν μητέρα τῆς, τῆς ὁποίας εἶχε λάβει τὴν χεῖρα, καὶ διὰ τῶν σπασμωδικῶν καὶ θωπευτικῶν δακτύλων τῆς, τὴν ἔσυρε διὰ μικρῶν κλονισμῶν πρὸς τὸ μέρος τῆς θύρας...

— Ἀληθῶς, ἐψιθύρισε, ἡ οἰκοδέσποινα.

Καὶ ἐκάλεσε τὸν ὑπηρέτην.

— Πέτρε, εἶπέ εἰς τὴν δεσποσύνην Σμίθσον νὰ φέρῃ τὸν Λουκιανόν.

Καὶ ἐν τῇ στιγμῇ τῆς προσδοκίας, ἥτις ἐπηκολούθησεν, ἡ θύρα ἠνεώχθη ἐκ νέου οἰκείως, χωρὶς ν' ἀναγγελθῆ οὐδεὶς. Κόρη ὠραία δεκαεξαέτις, εἰσήλθε παρακολουθουμένη, ὑπὸ μικροσώμου γέροντος μὲ παχειὰς καὶ ἐρυθρὰς παρειὰς.

— Καλημέρα, ἀδελφή, εἶπεν ἡ νεαρὰ κόρη, περιπτυσσομένη τὴν κυρίαν Δεβέρλου.

— Καλημέρα Παυλίνα, καλημέρα πατέρα, ἀπεκρίθη καὶ αὐτὴ.

Ἡ δεσποσύνη Αὐρηλία, ἥτις δὲν εἶχε ποσῶς μετασάλευσι ἐκ τῆς γωνίας τῆς ἐστίας, ἠγέρθη ὅπως χαιρετίσῃ τὸν κύριον Λετελιέρον, ὅστις εἶχε μεγάλον κατὰσταμα μεταξωτῶν ὑφασμάτων εἰς τὸ Βουλευτῆριον τῶν Καπουκίων. Ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς συζύγου του, περιέφερε τὴν δευτερότοκον αὐτοῦ θυγατέρα, πανταχοῦ ἀνιχνεύων καλὴν τίνα ἀποκατάστασιν.

— Ὑπῆγες χθὲς εἰς τὸ Βωδβίλ; ἠρώτησεν ἡ Παυλίνα.

— ὦ, ἦτο ἐξαιρετὰ! ἐπανελάβε μηχανικῶς ἡ Ἰουλία ἰσταμένη ὀρθία ἀπέναντι ἐνὸς κατόπτρου καὶ ἀγωνιζομένη νὰ προσαρμώσῃ κυμαινόμενόν τίνα βόστρυχον.

Ἡ Παυλίνα ἔκαμε μορφασμὸν χαϊδευμένου παιδίου.

— Εἶναι ἀληθινὰ βάσκανος, νὰ ἦναι τις νέα κόρη, καὶ νὰ μὴ δύναται νὰ ἰδῇ τίποτε· μετέβην χθὲς μετὰ τοῦ πατρὸς μέχρι τῆς θύρας, κατὰ τὸ μεσονύκτιον, ὅπως πληροφορηθῶ πῶς ἀπέβη τὸ δρᾶμα.

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ πατήρ, συνητήσαμεν ἐκεῖ καὶ τὸν Μαλιγιώ, ὅστις, κατὰ τὴν γνώμην του, τὸ εὔρηκε θαυμάσιον.

— Διάβολοι! ἀνέκραξεν ἡ Ἰουλία, πρὸ ὀλίγου εὐρισκόμενος ἐνταῦθα μὰς ἔλεγεν ὅτι τὸ εὔρηκεν ἀηδὲς· ποτὲ δὲν δύναται κανεὶς νὰ τὸν εὕρῃ.

— Καὶ ἦτο πολὺς κόσμος; ἠρώτησεν ἡ Παυλίνα μεταβάσασα ἀποτόμως, ἐκ τῆς μιᾶς ὀμιλίας εἰς ἄλλην.

— ὦ! παρα-πολύς, κυρίαὶ ἀναρίθμητοι, πίστευσέ με, ὅτι ἀπέκαμα πλέον.

Ἐπειτα σκεφθεῖσα ὅτι εἶχε λησμονήσῃ νὰ κάμῃ τὰς τυπικὰς συστάσεις, καὶ διακόψασα τὴν συνδιάλεξιν:

— Πατέρα, ἀδελφή· ἡ κυρία Κρεντιάνη, καὶ ἔδωκεν ἀφορμὴν ὀμιλίας, περὶ τῶν παιδίων, καὶ τῶν μικρῶν αὐτῶν πόνων, οἱ ὅποιοι τόσον ἀνησυχουσι τὰς μητέρας· Ὅτε ἡ δεσποσύνη Σμίθσον, παιδαγωγὸς Ἀγγλίσ, παρουσιάσθη, κρατοῦσα μικρὸν παιδίον ἐκ τῆς χειρός, ἡ κυρία Δεβέρλου τῆ ἀπέτεινε ζωηροτάτας λέξεις, ἀγγλιστί, ὅπως ἐπιτιμήσῃ αὐτὴν διὰ τὴν βραδύτητα.

— Ἴδου καὶ ὁ μικρὸς μου Λουκιανός! ἀνέκραξεν ἡ Παυλίνα, ἥτις ἐγονυπέτησε πρὸ τοῦ παιδίου μετὰ μεγάλου θορύβου τῶν ἐνδυμάτων τῆς.

— Ἄφες, αὐτόν, ἀφῆσέ τον, εἶπεν ἡ Ἰουλία. Ἐλα, Λουκιανέ, πῆγαινε νὰ εἴπῃς καλημέρα εἰς αὐτὴν τὴν δεσποσύνην.

Τὸ μικρὸν παιδίον ἐπροχώρησε τεθορυβημένον, ἦτο ἄνω τῶν ἐπτὰ ἐτῶν, εὐτραφὲς καὶ κοντόν, ἐνδεδυμένον μὲ χάριν πλαγγῶνος, καὶ ὡς παρετήρησεν, ὅτι πάντες τὸ παρετήρουν μειδιῶντες, ἔστη, καὶ διὰ τῶν κυανῶν καὶ ἐκπεπληγμένων αὐτοῦ ὀφθαλμῶν ἐξήταξε τὴν Ἰωάνναν.

— Ἐμπρός! ὑπετονθόρισε ἡ μήτηρ του.

Τὴν ἐξήτασε καὶ πάλιν δι' ἐνὸς βλέμματος, καὶ ἐπροχώρησεν ἐν βῆμα, εἰδείκνυε τὴν παιδικὴν ταύτην σοβαρότητα, δηλαδὴ τὴν κεφαλὴν ἔστρεφεν εἰς τοὺς ὤμους, τὰ χεῖλη εἶχε συμπαγῆ, καὶ σκυθρωπά, μὲ τὰς ὑπόλους ὄφρυς, ἐλαφρῶς συνεσπασμένης. Ἡ Ἰωάννα ὄφειλε νὰ τὸν πτοήσῃ, διότι ἦτο σοβαρὰ, ὡχρὰ ὅλως καὶ μελανεῖμων.

— Παιδί μου, πρέπει νὰ φανῆς καὶ σὺ ἀξιαγάπητος, εἶπεν ἡ Ἑλένη παρατηρήσασα τὴν ἀκαμπτον στάσιν τῆς θυγατρὸς τῆς.

Ἡ μικρὰ δὲν εἶχεν ἀκόμη ἀφήσει τὴν ἀκροχειρίδα τῆς μητρὸς τῆς, καὶ περιέφερε τοὺς δακτύλους ἐπὶ τοῦ δέρματος, μεταξὺ τῆς χειρίδος καὶ τοῦ χειροκτίου καὶ μὲ τὴν κεφαλὴν κάτω νεύουσαν ἀνέμενε τὸν Λουκιανόν, μὲ ἦθος ἀνήσυχον, κόρης σκυθρωπῆς καὶ εὐερεθίστου, ἐτοιμῆς νὰ διαφύγῃ ἀπέναντι τῆς παραμικρᾶς θωπείας· ἐν τοσοῦτῳ, ἅμα ἡ μήτηρ τῆς τὴν ὄθησεν ἐλαφρῶς, ἐπροχώρησε καὶ αὐτὴ κατὰ ἐν βῆμα.

— Δεσποσύνη, πρέπει νὰ τὸν ἐναγκαλισθῆς, ἐπανελάβε μειδιῶσα ἡ κυρία Δεβέρλου, αἱ κυρίαὶ πρέπει νὰ κάμνωσιν ἀρχὴν πρὸς αὐτὸν πάντοτε. ὦ! τὸν εὕρηθι!

— Ἐναγκαλίσου τον, Ἰωάννα, προσέθεσε καὶ ἡ μήτηρ τῆς.

Τότε ἡ Ἰωάννα ἀνύψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῆς μητρὸς τῆς, καὶ ὡς εἰ ἐπωφελήθη ἐκ τοῦ εὐήθους ὕφους τοῦ μικροῦ παιδός, ἔλαβεν αἰφνιδίον τίνα συμπάθειαν, πρὸ τῆς καλῆς καὶ τεθορυβημένης αὐτοῦ φυσιογνωμίας, ὥστε ἐμειδίασε χαριέντως, τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἱλαρύνθη ἐξ ἀπροσδοκῆτου παραχῆς, μεγάλου ἐνδομύχου ἐνδιαφέροντος.

— Πρώτη, μαμά, ἐψιθύρισε καὶ αὐτὴ.

Καὶ λαβοῦσα τὸν Λουκιανόν ἐκ τῶν ὤμων, καὶ σχεδὸν ἀνυψώσασα αὐτόν τὸν ἐφίλησε θερμῶς ἐπὶ τῶν παρειῶν, ἠθέλησε μάλιστα νὰ τὸν ἐναγκαλισθῆ καὶ αὐτὴς.

— Εὖγε, ἀνέκραξαν οἱ παρεστώτες.

Ἡ Ἑλένη ἀπεχαιρέτισε, καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν συνοδευομένη ὑπὸ τῆς κυρίας Δεβέρλου.

— Σὰς παρακαλῶ, κυρία, ἔλεγεν αὐτὴ, λάβετε τὴν κλωσύνην νὰ προσφέρητε τὰς εὐχαριστίας μου πρὸς τὸν κύριον ἰατρόν, μὲ ἀπήλλαξε τὴν παρελθούσαν νύκτα ἀπὸ θανάσιμον ἀνησυχίαν.

[Ἐπεταί συνέχεια].

Κατὰ μετάφρασιν ΓΕΩΡ. Δ ΣΤΕΦΑΝΙΔΟΥ, ἱατροῦ.

A. MATTHEY
 Η ΒΡΑΣΙΛΙΑΝΗ

Ὁ Λουκιανὸς ἐκάθητο πλησίον τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ. (Σελὶς 282).

Ε'
 Λουκία.

Ἐ Πόσον χρόνον ἡ κυρία Δέ Σερχύ διετέλεσε βεβουμισμένη εἰς τὴν νάρκωσιν ταύτην, οὐδ' αὐτὴ ἡ ἰδία ἠδύνατο ἀκριβῶς νὰ εἶπῃ· ἀνένηψε δέ, αἰσθανθεῖσα ἐπὶ τῆς φλογερᾶς χειρὸς αὐτῆς τὸ γλυκὺ φίλημα δροσερῶν χειλέων.

Ἦνέφξε τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ εἶδε τὴν Λουκίαν γονυπετῆ παρ' αὐτῆ· οὐδὲν ἦν χαριέστερον τῆς νεαρᾶς ταύτης κόρης, λευχειμονούσης, κεκλιμένης ἐπὶ τοῦ μακροῦ, ἰσχυροῦ καὶ μελανεῖμονος σώματος τούτου.

Ὅχρὸν μειδιάμα ἤνθισεν ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς ἑτοιμοθανάτου γυναικὸς ὅτε εἶδε πλησίον τῆς τὴν θυγατέρα τῆς.

Ἦδύνατο λοιπὸν τέλος, νὰ ἀποσεισῇ ἀπὸ τῆς ψυχῆς τὸ ἐπ' αὐτῆς ἐπικαθήμενον ἄχθος καὶ νὰ ἀναπνεύσῃ ὀλίγον!

Ἐπίστευεν αὐτῷ, ἀλλ' ἠπατάτο· ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ ὁμοιάζει κλειδοκυμβάλῳ, ἐν ᾧ χορδαὶ εἰσι τὰ αἰσθήματα· πάντα τὰ αἰσθήματα ἐν τῇ γυναικί ταύτῃ ἐπλήγησαν κακῶς ὀδηγηθέντα καὶ ὑπερεθισθέντα, ἐξαιρέσει ἴσως τοῦ αἰσθήματος τῆς τρυφερότητος, ὅπερ τοῦλάχιστον ἔπρεπε νὰ ἀφήσωσιν ἡσυχον· διὰ τοῦτο, τὴν ὥραν ταύτην, ἦτο σφόδρα καταβεβλημένη καὶ καθόλου ἐξητλημένη καὶ ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ ὡς καὶ τοῦ κακοῦ, ὅπερ ἠνάγκαζεν αὐτὴν νὰ κλαίῃ.

— Πόσον εἶσαι ὠραία, μικρὰ φιλάρεσκε! εἶπε τῇ Λουκίᾳ μετὰ φωνῆς χαμηλῆς καὶ γλυκείας.

Ἡ Λουκία, περιβεβλημένη ἐνδυμασίαν χοροῦ, ἦτο ἀληθῶς μικκύλον καὶ ἐξάσιον πλάσμα.

Κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν πρώτην θεάν αὐτῆς, νομίζει τις, ὅτι δὲν ὁμοιάζει οὔτε τοῦ πατρὸς, οὔτε τῆς μητρὸς αὐτῆς, ἀλλὰ μετὰ δευτερολέπτου παρατήρησιν, ἠδύνατο νὰ ἀναγνωρίσῃ εὐκόλως τὴν μητέρα ὑπὸ τὴν μορφήν θυγατρὸς.

Ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ αὐτῆς ἦσαν ὑψηλοῦ ἀναστήματος· αὐτὴ ἦτο μᾶλλον χαμηλοῦ.

Ἀμφότεροι, ὁ τε πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ, ἦσαν ἢ ἐγένοντο μελαγχροῖνοι· αὐτὴ ἦτο ξανθή.

Ὁ πατὴρ εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς φαιούς, ἡ μήτηρ μέλανας· ἡ θυγάτηρ κυανοῦς.

Τὸ χρῶμα τῶν μακρῶν βλεφαρίδων καὶ ἄριστα ἐζωγραφημένων ὀφρῶν αὐτῆς προσήγγιζεν ὀλίγον πρὸς τὴν μητέρα αὐτῆς· τινὲς τῶν χαρακτηριστῶν αὐτῆς, ὡς τὸ ὑψωμένον μέτωπον καὶ ἡ εὐθεία ρίς ἀνεμίμνησκον τὸν πατέρα αὐτῆς· ἀλλ' ἡ ὁμοίότης προὔχεται μέχρι τοῦ σημείου τούτου μόνον.

Τὸ χαρίεν καὶ ἐκφραστικὸν στόμα, τὰ ροδόχροα χεῖλη, τὸ τρυφερὸν καὶ συγχρόνως περιπαθὲς βλέμμα, ὁ μετὰ λακκίσκου πάγων, ἐν ᾧ ἐνεφώλευεν ἡ ἐνεργητικότης, πάντα ταῦτα ἀνήκον αὐτῇ καὶ μόνῃ αὐτῇ.

Ἡθικῶς, αἱ ἀντίθετοι φύσεις τοῦ κυρίου καὶ τῆς κυρίας Δέ Σερζύ ἦσαν τεθεμελιωμέναι καὶ συγχρόνως βελτιωμέναι, ἐν τῇ Λουκίᾳ.

Ἡ πατρικὴ ἰσχυρογνωμοσύνη καὶ ὁ ἐγωϊσμὸς ἦσαν ἐν αὐτῇ ἀναμειγμένα μετὰ θελήσεως καὶ προσωπικότητος ἀνεξαρτήτου καὶ ὑπερῆφάνου.

Ἡ ἀδυναμία τῆς μητρὸς αὐτῆς ἀπέβη, μεταδοθεῖσα τῇ θυγατρὶ, γλυκεῖα, καὶ ἡ ἔπαρσις αὐτῆς, ἐνεργητικότης.

Ἐν τούτοις, ὡς ἵνα φανερώσῃ τὸν ἀνεξάλειπτον τοῦ γένους χαρακτήρα, ἡ Λουκία ὑπὸ τὸ κράτος βαθείας συγκινήσεως, πρὸ πάντων ἀπροσδοκῆτου, ἠδύνατο πάραυτα νὰ ἀποκαλυφθῇ ὡς μηδὲν ὑφισταμένη, τότε δὲ ἐνεφανίζοντο ἐν αὐτῇ ἡ πατρικὴ σφοδρότης τῶν παθῶν καὶ ἡ μητρικὴ ἔπαρσις.

Ἀλλὰ ταῦτα ἦσαν, οὕτως εἰπεῖν, τὸ ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τμήμα τῆς φύσεως αὐτῆς· καὶ τὴν παρουσίαν αὐτῶν ἐδείκνυεν ἐν καιρῷ τῶν μεγάλων συγκινήσεων αὐτῆς καὶ εἰς ἐκτάκτους στιγμὰς.

Τὸ ἐπικρατοῦν ἐν αὐτῇ, εἰς τὰς συνήθεις περιστάσεις τοῦ βίου, ἦτο ἡ ὑπερβολικὴ ἀξιοπρέπεια καὶ εἶδος περιφρονήσεως τοῦ κακοῦ καὶ τῶν κακῶν, ὅθεν ἤντλει ἐνίοτε τὸ πρόσχημα τῆς ψυχρότητος καὶ τῆς ἀδιαφορίας, καίτοι ἀμφότεροι, ἢ τε ψυχρότης καὶ ἡ ἀδιαφορία, ἦσαν ἀπολύτως ἀντίθετοι πρὸς τὴν φύσιν αὐτῆς.

Ὁ βίος, ὃν διῆγεν ἐν τῷ ἐσωτερικῷ διαμερίσματι πλησίον μητρὸς τεθλιμμένης καὶ ἀσθενοῦς, πλησίον πατρὸς ἐγωῖστοῦ καὶ ἀδυσωπήτου, καὶ γυναικὸς δολίης καὶ ἀπειδῶς ὑπολοιοῦσης ὅτι ἐκυβέρνηα χωρὶς νὰ βασιλεύῃ — συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ ὀριμάσῃ ἐν τῇ δεκαεξαετῇ ταύτῃ νέα, τῇ εὐθράστῃ καὶ χαριέσῃ ὡς ἄνθος, ἐν τῇ κατ' ἐπιφάνειαν δεικνυοῦσα γλυκύτητα μόνον, καὶ νὰ σχηματισθῇ ἤδη γυνὴ πεπειραμένη καὶ ἐμπαθῆς, πλήρης παραδόξου ἰδιοτροπίας καὶ τσασύτης θελήσεως, ἧς τὴν ἰσχύν καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία ἠγνόει.

Οὐδεὶς ἄγνωστὸν πόσον αἱ οἰκογενειακαὶ πάλαι καὶ ρήξεις ἐπιδρῶσιν ἐπὶ τῆς φύσεως καὶ τοῦ χαρακτῆρος τῶν τέκνων, καὶ μάλιστα ὅταν παρέρχωνται ἀνευ φωνῶν καὶ σφοδρότητος παρὰ καλῶς ἀνατεθραμμένους ἀνθρώπους, συνηθισμένους νὰ ἐπαγρυπνῶσιν ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ἐνδείξεων αὐτῶν.

Ἐκ τῆς πάλης ταύτης, ἐκ τοῦ ἀνταγωνισμοῦ τούτου, ἐξήρχετο εἶδος ἀοράτου ἤλεκτρισμοῦ, ὅστις διαπερῶν τὴν περιεχυμένην ἀτμόσφαιραν, ποτίζει κατὰ τινὰ τρόπον τὰ δοχεῖα ταῦτα τῶν αἰσθημάτων, ἅτινα ὀνομάζουσι τέκνα.

Ἀναπνεύουσιν, ἀπορροφῶσιν, ἐξομοιοῦσιν ἑαυτοῖς τὰ

πάθη μετὰ θαυμασίας εὐχερείας, καὶ ἀναπτύσσονται ἀκαίρως, πρὸ τῆς ὀριμότητος, ὡς ὀπῶραι ἐν θερμοκηπίῳ.

Προσθέσωμεν δὲ ὅτι τὸ φαινόμενον τοῦτο παράγεται αὐξάνον τότε μᾶλλον, ὅταν τὰ τέκνα ἀγνωσῶσι τὰ περὶ αὐτὰ συμβαίνοντα, ἢ δὲν ἐννοοῦσιν αὐτὰ.

Ἡ κυρία Δέ Σερζύ ὅμως εἶχε καταβάλει, ὡς εἶχεν εἰπεῖ καὶ εἰς τὸν σύζυγον αὐτῆς, πάντα ἀγῶνα, πᾶσαν προσπάθειαν, ὅπως ἀποκρύψῃ ἀπὸ τῆς Λουκίας τὴν ἀληθῆ λύπην αὐτῆς, καὶ εἰς τὴν ἐπιτυχίαν ταύτην κατὰ μέγα μέρος συνέδραμεν ἡ ἐνδόμυχος πρὸς τὴν μητέρα πεποιθήσις.

— Πόσον εἶσαι ὠραία! ἐπανελάβε περιπτύζαμένη τὴν θυγατέρα αὐτῆς μετὰ φρενήρους εὐτυχίας. Ὁ ἀπάγης εἰς τῆς κυρίας Δέ Σολάνζ;

— Ἀλλοίμονον! ναί, ἀπήντησεν ἡ Λουκία ἀναστενάζουσα καὶ ὑπομειδιῶσα συγχρόνως.

— Διὰ τί ἀλλοίμονον;

— Ἄν ἤθελες, θὰ ἔμενον ἀπόψε πλησίον σου.

— Ὅχι, ὄχι! Ἐμεινες πάρα πολὺ πλησίον μου· ἀρκετὸν καιρὸν εἶσαι νοσοκόμος μου. Θέλω νὰ διασκεδάσῃς ὀλίγον, νὰ αἰσθανθῆς καὶ ὀλίγην τέρψιν. Εἰς τὴν ἡλικίαν σου εἶναι ἀναγκαιότατον αὐτό. Ἡ συνοδούσά σε μὲς Μὰκ-Τρεβὸρ δὲν εἶνε ὡς αἱ συνήθεις παιδαγωγοί· εἶνε, ἐκ τῆς μητρὸς αὐτῆς, συγγενῆς τῆς κυρίας Δέ Σολάνζ, καὶ μετ' αὐτῆς θὰ ἦσαι ὡς νὰ ἦσο μετ' ἐμοῦ. Δὲν θὰ ἦνε ἐτοίμη καὶ διὰ τοῦτο δὲν τὴν βλέπω μαζὺ σου.

— Ἐσπευσα ὀλίγον διὰ νὰ δυνηθῶ νὰ μείνω πλησίον σου ὀλίγας τοῦλάχιστον στιγμὰς. Ἄ! εἰπέ μοι, ἂν ἠδύναμην νὰ μείνω ὅλως διόλου, πόσον ὠραίαν ἐσπέραν θὰ διηρχόμεθα συνομιλοῦσαι περὶ τοῦ Λουκιανοῦ!

— Ἐ! ἀγγελέ μου, ἂν θέλῃς νὰ με εὐχαριστήσῃς, ἄφες με μόνην ἀπόψε· δὲν θὰ ἦμαι μόνη· με συντροφεύει ἡ εὐτυχία.

— Περιφῆμα! ἐπανελάβεν ἡ Λουκία, ἀπὸ σήμερον τὸ πρῶτὸ συνέλαβον τόσα σχέδια τόσα ὀνειροπολήματα!... Ὁ ἀπάγης εἶπε περὶ αὐτῶν. Ὁ ἀπάγης, ἐπὶ παραδείγματι...

— Περὶ τίνος;

Ἡ Λουκία ἐφάνη δισταζούσα ἐπὶ δευτερόλεπτον.

Ἐνευσε πρὸς τὴν γῆν τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ στρέφουσα ἐπὶ τῶν τέως συνεσφιγμένων δακτύλων τὸν μόνον δακτύλιον, ὃν ἔφερεν ἡ μήτηρ αὐτῆς, προσέθηκε λίαν χαμηλοφῶως καὶ διακόπτουσα τὰς φράσεις, ὡς εἰ ἀνεζήτηται τὰς λέξεις αὐτῆς:

— Διὰ τί, ὅταν ἐπανεῖλθῃ ὁ ἀδελφός μου, ἀντὶ νὰ μείνωμεν ἐδῶ, εἰς τὰ σκυθρωπὰ αὐτὰ δωμάτια, νὰ μὴ ὑπάγωμεν... εἰς τὴν ἐξοχὴν; Βέβαια, εἰς τὴν Νορμανδίαν, εἰς τὸ κτήμα σου τῆς Ἐστουρβίλλης; Ὁ ἀπάγης εἶπε κατὰ τοῦ Λουκιανοῦ... Καὶ ὁ πατὴρ μου δὲν θ' ἀντέτεινε νὰ ἔλθω καὶ σὰς εὐφραίνω. Βλέπετε πόσον θὰ ἤμεθα εὐτυχεῖς... καὶ οἱ τρεῖς!

Ἀκούουσα τὴν πρότασιν ταύτην, βλέπουσα τὸν ἐνδοιασμὸν καὶ τὴν στενοχωρίαν τῆς Λουκίας, ἡ κυρία Δέ Σερζύ ἤρξατο ν' ἀνησυχῇ.

Κατὰ πρῶτον ἡ Λουκία ἐφάνετο ἰδρύουσα χωρισμὸν ἐν τῇ οἰκογενείᾳ, τιθεῖσα ἀφ' ἐνὸς τὴν μητέρα, τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς καὶ ἑαυτήν, καὶ ἀφ' ἑτέρου τὸν πατέρα αὐτῆς.

Δοκιμάζουσα δὲ καὶ προσπαθοῦσα ν' ἀναγνώσῃ ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς θυγατρὸς μέχρι τίνος προέβαινον αἱ σκέψεις αὐτῆς, ἡ κυρία Δέ Σερζύ ἐπανελάβε μετὰ φωνῆς ἐρωτηματικῆς:

— Καὶ οἱ τρεῖς;

— Ὄ! ὁ πατὴρ μου θὰ ἔρχεται νὰ μὰς βλέπῃ ὅταν θέλῃ. Ὁ ἀπάγης εὐρυχωρίαν, ἡσυχίαν, καθαρὸν ἀέρα καὶ τὰ δύο σου τέκνα! Καὶ δὲν θὰ ἔκλαιες πλέον!

— Μοναδικὴ ἰδέα! ἐψιθύρισεν ἡ κυρία Δέ Σερζύ παρατηροῦσα τὴν Λουκίαν.

— Μῆπως δὲν εἶνε καλὴ;

— Ἄλλ' ὄχι, εἶνε ἐξαιρετος, λαμπρά...
Καὶ λαμβάνουσα ἀπόφασιν διὰ τὴν ἐξέλιθον τῆς ταρατ-
τούσης καὶ ἐνοχλοῦσης αὐτὴν ἀμφιβολίας, ἡ κυρία Δὲ
Σερζὺ ἐβύθισε τὸ βλέμμα εἰς τὸ τῆς θυγατρὸς αὐτῆς καὶ
τῆ εἶπεν :

— Πῶς σοὶ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα αὕτη ;
— Πῶς ;... Ἄλλὰ... ἡ ἐπάνοδος τοῦ Λουκιανοῦ μοι
ἐνέπνευσε τὰς σκέψεις αὐτάς... ὅτι τὸ καλλίτερον θὰ ἦτο
αὐτό.

— Δὲν ἔχεις ἄλλον λόγον ;
Ἡ Λουκία ἠρυσθίσαεν.
— Ἐμπρός, ἀγαπητῆ μου, ἔσο εἰλικρινής, τίποτε μὴ
μοι κρύψης. — Ποία εἶνε ἡ ἀληθὴς σκέψις σου ;
— Ἄλλὰ, μήτέρ μου, δὲν ἀγνοεῖς ὅτι αὐτὸ θὰ ἦτο τὸ
καλλίτερον διὰ σέ... διὰ τὸν Λουκιανόν... διὰ τὸν πα-
τέρα μου... διὰ πάντας, τέλος ;

Ἡ κυρία Δὲ Σερζὺ ἐδράξατο τῆς κεφαλῆς τῆς Λουκίας,
καὶ ἐνδυναμοῦσα τὸ βλέμμα :

— Τί ἐνοεῖς ; Εἶνε...
Ἡ Λουκία ἐχαμήλωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐτήρησε
σιωπὴν.

— Τέλος, ἐπανελάβην ἡ μήτηρ μετὰ τρεμούσης φωνῆς,
ἀπὸ πόσου χρόνου συνέλαβες τὰς ἰδέας αὐτάς ;

— ὦ ! πρὸ πολλοῦ, ἐψιθύρισε ἡ Λουκία· ἂ ! ναί... ἄφ'
ὅτου δὲν σέ ἠρώτησα πλέον διὰ τί ὁ Λουκιανὸς ἀνεχώ-
ρησεν.

Θλιψίς τῆς κατέλαβεν ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τούτῳ τὴν
κυρίαν Δὲ Σερζὺ καὶ ἐξερράγη εἰς δάκρυα.

— Θεέ μου, ἀνέκραξεν ἡ Λουκία κατατεθλιμμένη, σὲ
ἐλύπησα !... Παραπονεῖσαι ἐναντίον μου ;

Καὶ ἐρρίφθη εἰς τὸν τράχηλον τῆς μητρὸς αὐτῆς.

— Ὅχι, ἀγαπητῆ κόρη, ὄχι ! — Ἄλλ' ἀκουσόν με, ἐπα-
νέλαβε ζωηρῶς· πρέπει νὰ ἀγαπᾷς τὸν πατέρα σου, κόρη
μου ! νὰ τὸν σέβασαι καὶ νὰ ὑπακούῃς εἰς αὐτόν. Πρέπει
νὰ μὴ ὑποπτέωσθαι τίποτε... Πολλάκις εἶχον ἄδικον...
Ἴσως ἤμην λίαν ἀπαιτητικὴ... ἐνίοτε ἀλαζών, συχνάκις
τεθλιμμένη...

Ἡ Λουκία ἔθετο τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στόματος αὐτῆς.

— Σιώπα, ἐπανελάβην. Μὴ κατηγορεῖς μόνον τὸν ἐαυ-
τόν σου δὲν θὰ σὲ πιστεύσω !

Ἡ κυρία Δὲ Σερζὺ ἔσφιγξε σπασμωδικῶς τὴν θυγατέρα
ἐπὶ τῆς καρδίας αὐτῆς καὶ ἐπέθηκεν ἐπὶ τοῦ λευκοῦ τού-
του μετώπου φίλημα πυρετώδες, πλήρες ὑπερηφανίας, ἀγα-
νίας καὶ χαρᾶς.

Τὴν στιγμὴν ταύτην, εἰσῆλθεν ἡ Ἰουλία ἵνα ἀναγγεῖλῃ
ὅτι ἡ ἀμαξία περιέμενε τὴν δεσποσύνην Λουκίαν καὶ τὴν
παιδαγωγὸν αὐτῆς.

Τοῦτο ἀνεκούφισε σχεδὸν τὴν κυρίαν Δὲ Σερζὺ.

— Πήγαινε, πήγαινε, ἀγαπητῆ μου ! εἶπε ζωηρῶς.

— Λοιπὸν ἀποφασιστικῶς μὲ διώκεις ;

— Ναί, προσφιλεστάτη μου· πήγαινε ! Εἰπέρ ποτε ἔχω
ἀνάγκην σήμερον νὰ μείνω μόνη.

— Καὶ δὲν ἔχεις ἐναντίον μου παράπονα πλέον ; ἐψιθύ-
ρισεν ἡ Λουκία.

— Ἄ ! σὲ εὐλογῶ, γλυκύτατέ μου ἀγγελε ! ἀπήντησεν
ἡ μήτηρ, κατακαλύπτουσα αὐτὴν διὰ φιλημάτων καὶ δα-
κρύων.

ΣΤ'

Τὸ τελευταῖον κτύπημα.

Ἐξεληούσης τῆς Λουκίας, εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἰθουσαν ἡ
Ἰουλία.

— Ἡ κυρία μήπως θέλει τίποτε ;

Ἡ θαλαμηπόλος ἀνεμνήσθη ὅτι εἶχεν ἰδεῖ τὴν δέσποι-

ναν αὐτῆς ἐξηπλωμένην ἐπὶ τοῦ θρονίου καὶ κρύπτουσαν
διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπον.

— Ὅχι, ἀφες με, θὰ σημάνω τὸν κώδωνα, ὅταν λάβω
ἀνάγκην, ἀπήντησεν αὐτῇ ἡ κόμησά μετ' ἀσθενοῦς φωνῆς.

Ἡ Ἰουλία ἀπεσύρθη.

Ἡ κυρία Δὲ Σερζὺ, μείνασα μόνη, ἠνέφξε τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς καὶ ἀφήκεν ἡσύχως καὶ σιωπηλῶς νὰ ρεῦσῃ τὰ
δάκρυα αὐτῆς.

Ἐσκέπτετο :

— Ταλαίπωρόν μου τέκνον ! γνωρίζει τὰ πάντα ! πόσον
μικρὰ ἐμύθησεν τὰ τοῦ βίου ! Ἄ ! ἐξ ἄπαντος δὲν εἶμαι
ἐνοχος παραδεχομένη τοιαύτην ὑπαρξίν ; Νομίζουσα ὅτι
πράττω πράξιν αὐταπαρνήσεως, δὲν ὑπῆρξα ἀπλῶς ἀσθε-
νῆς καὶ ἀσύνητος ; Δὲν ἦτο προτιμότερον νὰ ἐγκαταλείπω
τὰ πάντα, νὰ συμπαραλάβω τὰ τέκνα μου, μόνον μετ'
ἐμοῦ, μακρὰν τοῦ οἴκου τούτου, ἐνθα ἐβασίλευεν ἀντὶ τῆς
μητρὸς αὐτῶν ἄλλη γυνή ;

Φωνὴ ὑπόκωφος ἐκ τοῦ βήθους τῆς καρδίας τῆς πτωχῆς
γυναικὸς ἀπήντησεν :

— Εἶναι πλέον ἀργά !

Καὶ τῶν δακρύων αὐτῆς ἡ ροὴ ἐδιπλασιάσθη.

Ἐπειτα φρικώδης σκέψις ἐπελθοῦσα συνετάραξεν αὐτὴν
βαθέως.

— Καὶ ἂν ἀπέθνησκον ; Ἡ Λουκία θὰ ἔμενεν εἰς τὴν
διακρίσιν τῆς γυναικὸς ταύτης, ἥτις κυριαρχεῖ ἐπὶ τοῦ
πατρὸς αὐτῆς ; — ὦ ! ὄχι, ὄχι, θέλω νὰ ζήσω ! ἐπανε-
λάβην, ὡς ὅτε ἔμαθε τὴν ἐπάνοδον τοῦ Λουκιανοῦ. Θέλω
νὰ ζήσω, τοῦλάχιστον μέχρι τῆς ἐλεύσεως τοῦ Λουκιανοῦ,
ὅστις νὰ μὲ ἀντικαταστήσῃ, λαμβάνων ὑπὸ τὴν προστα-
σίαν αὐτοῦ τὴν ἀδελφὴν του.

Καὶ ἡ ἀσθενής, πεποιθυῖα εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς εὐ-
χῆς αὐτῆς, ἤνωσε τὰς χεῖρας, ἱκετεύουσα τὸν Θεὸν νὰ
ἀφήσῃ αὐτὸν ἀκόμη ὀλίγον καιρὸν νὰ ζήσῃ.

Παρεκάλει θερμῶς, διότι προσνύχето οὐχὶ ὑπὲρ ἑαυτῆς,
ἀλλ' ὑπὲρ τῶν τέκνων τῆς.

Προσευχὴ ματαία, ἥτις οὐδέποτε εἰσηκούσθη.

Ἡ κόμησά ἔμεινε στιγμὰς τινὰς παραδεδομένη εἰς εἰ-
δὸς τι ἐκστάσεως θρησκευτικῆς.

Ἐπειτα τὰ μέλη αὐτῆς ἐχαλαρώθησαν, ἐκλείσθησαν οἱ
ὀφθαλμοί, καὶ, ἐντελῶς ἐξηντημένη, ἔπεσεν ἐκ νέου εἰς
τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ἐκμηδενίσεως, καθ' ὃ ἡ φύσις φαίνε-
ται κρατοῦσα μετέωρον τὴν ζωὴν, μὴ δυναμένη νὰ ἀνα-
πληρώσῃ αὐτήν.

Σιγὴ βαθεῖα ἐπεκράτει εἰς τὸ μέρος τῆς ἐστίας καὶ εἰς
ὄλον τὸν οἶκον.

Ὁ κύριος Δὲ Σερζὺ ἦτο εἰς τὴν Λέσχην· ἡ Λουκία, μετὰ
τῆς παιδαγωγοῦ αὐτῆς, ἦσαν εἰς τὸν χορὸν.

Εἰς τὸ πρόσγειον οἶκημα οἱ ὑπηρεταί, συνηθροισμένοι
ἐπὶ τὸ αὐτό, ἀπετελείωνον τὸ δεῖπνον αὐτῶν.

Ἡ Βάλδα ἦτο μόνη εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα, ἐν τῷ
δωματίῳ αὐτῆς. Συνήθως δὲν τὴν ἤκουόν ποτε, καὶ τὴν
ἤκουον σπανίως.

Ἡ ἀπόλυτος αὕτη σιγὴ, ἡ πάνδημος, διακοπτομένη
μόνον ὑπὸ τῆς βιαίας ἀναπνοῆς τῆς κυρίας Δὲ Σερζὺ, διήρ-
κεσε περίπου τέταρτον τῆς ὥρας.

Ἦτο τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ ὥρα δεκάτη παρὰ πέντε.

Δίφνης ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἠνεψῆθη καὶ ἐστράφη ἀθο-
ρῶως, μεθ' ἡσύχου καὶ συνεχοῦς κινήσεως.

Εἰς τὸ ἀμυδρὸν τῆς αἰθούσης φῶς ἐφάνη μορφὴ ὠχρά,
καταλαμπομένη ὑπὸ δύο φλεγόντων καὶ διηνεφγμένων
ὀφθαλμῶν, ὧν ἡ ἔκφρασις ἐνέπνεε φρίκην καὶ εἰς τὸν ἀν-
δρειότερον.

Εἰσῆλθε μετὰ προσοχῆς, καὶ ἔστη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ.

Ἦτο ἡ Βάλδα.

Προῦχώρησε δύο βήματα, ἔστη καὶ πάλιν, παρετήρησε
τὰ περὶ αὐτήν.

Τὰ χεῖλη αὐτῆς ἐφέλλισαν :

— Κοιμάται.

Ἡ Βάλδα τότε ὀπισθοχώρησεν, ἐπανήλθεν εἰς τὴν θύραν, ἤρεύνησε τὸν διάδρομον μετὰ βαθείος καὶ ἐξεταστικοῦ βλέμματος, ἤκροάσθη, κρατοῦσα τὴν ἀναπνοὴν αὐτῆς.

Τίποτε.

Ὁ διάδρομος ἦτο ἔρημος.

— Οὐδεὶς εἶδεν, οὐδεὶς ἤκουσεν αὐτήν.

Συγκέχυμένος καὶ ἀπομεμακρυσμένος ψίθυρος, ἐκ τοῦ ἰσογαίου ἀνερχόμενος, ἐδήλου ὅτι τοὺς ὑπηρέτας ἀπησχόλει ζωηρὰ συνδιάλεξις.

Ἡ Βάλδα ἐπροχώρησεν, εἰσέδου ὀρμητικῶς εἰς τὴν αἰθουσαν, καὶ θορυβοῦσα ἠνέφξε τὴν θύραν.

Ἐκράτει ἐν χειρὶ πρωτῶν φύλλον τῶν Καιρῶν, ὅπερ ἔφθασεν εἰς Παρισίους τὴν ἐσπέραν· ἔρριψεν αὐτὸ πρὸς τὴν κυρίαν Δέ Σερζύ, καὶ μετὰ φωνῆς διαπεραστικῆς καὶ ὑπὸ συγκινήσεως παλλομένης, ἀνέκραξεν :

— "Α! ταλαίπωρε μητέρα! πτωχὴ φίλη! Τί μεγάλη συμφορὰ! ... αὐτὸ εἶναι φρικτόν, φρικτόν!

Ἡ κυρία Δέ Σερζύ, ἀνατιναχθεῖσα, καὶ ἔχουσα τὸ πρόσωπον κατατεταραγμένον, ἠγέρθη ὀρθία, ὡς δι' ἰσχυροῦ ἐλατηρίου κινήθεισα, καὶ φέρουσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας αὐτῆς,

— Πῶς ;... τί ;... συμφορὰ ;... ἐψιθύρισεν ἀλλόφρων.

Ἡ Βάλδα ἔσεισε πρὸ αὐτῆς τὴν ἀγγλικὴν ἔφημερίδα.

— Τὸ Γιβραλτάρ... ἀπώλετο αὐτανδρὸν!...

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀσθενοῦς ἐξήλθον τῶν κογχῶν αὐτῶν, τὸ στόμα αὐτῆς ὑπερμέτρως ἠνεφύθη.

— Ὁ Λουκιανὸς ἀπέθανεν! ἔκραξεν αὐτῇ ἡ Βάλδα.

— Ἀπέθανεν!... ἀπέθανεν... ἐπανελάβε δις διὰ φωνῆς τρομερᾶς καὶ βραγχνῆς ἡ κεραυνόπληκτος μήτηρ.

Ἐξέτεινε τοὺς βραχίονας, ἐκτύπησε τὸν ἀέρα διὰ τῶν χειρῶν, καὶ ἐπανεπέσεν ἀκαμπτος καὶ εὐθεῖα κατὰ μήκος τοῦ θρονίου αὐτῆς.

Αἷματος κύμα ἀνήλθεν εἰς τὸν λαιμὸν αὐτῆς καὶ ἐξέπνευσεν ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς ἐν ὑπερύθρῳ ἀφρῶ.

Ἡ Βάλδα ὠχρὰ, μετὰ φρισσοῦσης κόμης, καθίδρου προσώπου ὀπισθοδρόμησε μέχρι τοῦ τοίχου.

Ἐκεῖ ἔστη, βλέπουσα ἀτενῶς τὸ μέλαν ἐκεῖνο σῶμα ἐξηπλωμένον χαμαί.

Ἐπειτα, ἡσύχως, ἐπλησίασε τῇ κυρίᾳ Δέ Σερζύ, ἐγονυπέτησεν, ἤπλωσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας αὐτῆς καὶ διὰ χαμηλῆς καὶ ὑποκώφου φωνῆς, εἶπεν :

— Ἡ κυρία κόμησσα Δέ Σερζύ ἀπέθανεν!

Ἀνηγέρθη, συνέπτυξε τὴν ἔφημερίδα, ἔθετο αὐτήν ἐν τῷ θυλακίῳ, ἐξήλθεν ἀθορύβως καὶ ἐπανήλθεν εἰς τὸ δωμάτιον αὐτῆς.

Ἀναβαίνουσα τὴν κλίμακα, ἤκουσε τὸν θόρυβον τῆς συνομιλίας τῶν ὑπηρετῶν, ἧτις ἐξηκολούθει ἐν τῷ ἐξωφυλακίῳ, εἰς τὸ πρόσγειον πάτωμα.

Τέλος τοῦ προλόγου.

Α'

Ἄγγελίνα.

Δέκα καὶ ὀκτῶ μῆνες διέρρευσαν οὕτως εἰς τῆς αἰωνιότητος τὴν ἄβυσσον.

Ἐν τῷ διαστήματι τούτῳ τῶν δέκα καὶ ὀκτῶ μηνῶν πολλὰ πράγματα παρήλθον καὶ πολλὰ μετεβλήθησαν.

Δὲν εἶνε πλέον Ὀκτώβριος μῆν, ἀλλὰ Μάϊος.

Τὰ παράθυρα τοῦ μεγάρου τοῦ Σερζύ δὲν εἶνε πλέον κεκλεισμένα, εἶνε κατάνοικτα εἰς τὴν δροσερὰν καὶ γλυκεῖαν τῆς πρωίας αὖραν, εἰς τὴν ἐξαίρετον εὐωδίαν τῶν ἀνθῶν καὶ τῶν φύλλων, καὶ εἰς τὸ ἄσμα τῶν πτηνῶν, ψαλλόντων ἐπὶ τῶν γηραλέων τοῦ κήπου δένδρων.

«Ἡ κυρία κόμησσα Δέ Σερζύ ἀπέθανεν»· ὁ πένθιμος λόγος ἦτο ἀληθής· ὑπῆρχεν ἐν τούτοις κόμησσα Δέ Σερζύ. μόνον ὅτι αὐτὴ δὲν ὠνομάζετο Ἰωάννα, ἀλλὰ Βάλδα.

Ὁ κ. κόμης Δέ Σερζύ ἐτακτοποίησε καλῶς τὰ πράγματα· ἐτήρησε πένθος δέκα καὶ πέντε μηνῶν διὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ σύζυγον· ἀλλ' ἀπὸ τριῶν ἤδη μηνῶν ἡ Βάλδα, ἐπανακάμφασα εἰς Παρισίους, μετ' ἐνιαύσιον ἀπουσίαν, ἔλαβε δικαιοματικῶς καὶ νομίμως τὸν τίτλον : κόμησσα.

Ἐνα μῆνα πρὸ τῆς ἐπιστροφῆς τῆς Βάλδας, ἡ Λουκία κατέλιπε τὸ μικρὸν ἐνδιαίτημα, τὸ ὅποιον κατεῖχεν ἐν τῷ πρώτῳ πατώματι, πλησίον τῆς μητρὸς αὐτῆς· διέταξε νὰ μετακομίσῃ τὰ ἐπιπλα αὐτῆς εἰς τὸ δεύτερον, εἰς τὸ ἀρχαῖον ἐνδιαίτημα τῆς Βάλδας, σκεπτομένη ὅτι, ὅτε θὰ ἐπανήρχετο ὁ Λουκιανός, τοῦλάχιστον θὰ εὕρισκετο πλησίον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς.

Ὁ Λουκιανὸς ἐπανήλθεν· ἀλλὰ μόνις ἔφθασε τὴν παραμονήν.

Ἀπὸ δέκα καὶ ὀκτῶ μηνῶν τὸ Γιβραλτάρ, οὐδὲν ὑποστὰν ναυάγιον, ἔφθασεν εἰς Λιβερπούλ.

Ὁ Λουκιανὸς εὗρεν ἐπιστολὴν τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ ἀναγγελλούσης αὐτῷ τὴν τρομερὰν εἰδησίην· ἡ μήτηρ αὐτῆς πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν εὕρισκετο ἐν τῷ τάφῳ.

Δὲν ἔσχε τὴν γενναιότητα ἐν τῇ παρουσίᾳ καταστάσει νὰ ἐπανεῖδῃ τὸν πατέρα του· ἀνεχώρησε πάραυτα διὰ τὴν Ἀμερικὴν, ὅθεν δὲν θὰ ἐπανήρχετο πρὶν ἢ ὁ πατήρ του ἐκ δευτέρου νυμφευθῆ.

Ἄλλ' ἤδη ἡ ἀδελφή του εἶχεν ἀνάγκην αὐτοῦ καὶ ἰδοὺ ἐπανήλθεν.

Αἱ διακρίσεις τοῦ ἐνδιαίτηματος τῆς νέας κομῆσσης ἐν τῷ πρώτῳ πατώματι, ἔμειναν ἀμεταβλήτως αἱ αὐταί· ἀλλ' ἡ ἐπίπλωσις εἶχεν ὀλοτελῶς, μέχρι καὶ τοῦ τελευταίου ἡλίου, ἀνανεωθῆ.

Τὰ ἐπιπλα τῆς κατοικίας τῆς Βάλδας, τὰ ἐν τῷ δευτέρῳ, μετεοκμίθησαν εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα, καὶ ἐκόσμησαν τὰ μέρη, ἔνθα ἄλλοτε κατώκει ἡ Λουκία, καὶ τὰ ὅποια νῦν κατοικεῖ ἄλλη κόρη — ἡ μᾶλλον παιδίον, διότι μόνις εἶνε δέκα καὶ τεσσάρων ἐτῶν, τὴν ὁποίαν ἡ Βάλδα ἐπανεῖχε μετ' αὐτῆς καὶ ἐπαρουσίασεν ὡς ἀνεψιᾶν τῆς, καὶ ἦτις ὠνομάζετο Ἄγγελίνα.

Εἶνε δεκάτη ὥρα τῆς πρωίας.

Ἡ Βάλδα εὕρισκεται ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἐν ἣ εἰδομεν ἐκπνεύσασαν τὴν κόμησσαν· ἔρχεται νὰ τακτοποιήσῃ τὸν καλλωπισμὸν αὐτῆς, καὶ τίθησιν ἐπὶ τοῦ ἐβενίνου γραφείου τῆς τεμάχιον χάρτου πρὸς γραφήν.

— Ὑακίνθη, εἶπεν εἰς τὴν ἐξερχομένην θαλαμηπόλον τῆς, εἰσελθε, διαβαίνουσα, εἰς τῆς δεσποσύνης Ἄγγελίνης, καὶ εἰπέ τῆς ὅτι θὰ ἠρχώμην νὰ ἐναγκαλισθῶ αὐτήν πρὶν ἢ καταβῶ, ἀλλὰ δὲν δύναμαι, διότι δὲν ἐσηκώθη ἀκόμη.

— Ναί, ἀλλ' ἐσηκώθην, εἶπεν εἰσερχομένη ἡ Ἄγγελίνα.

— Ἀ! ἀπερίσκεπτος! ἀνέκραξεν ἡ Βάλδα, τρέχουσα πρὸς αὐτήν καὶ περισφίγγουσα ἐν τῇ ἀγκάλῃ.

— ὦ! εἶμαι καλλίτερα!

— Δὲν φαίνεσαι διόλου! εἶσαι ἀκόμη ὠχρὰ!

Ἡ Ἄγγελίνα ἦτο ἀληθῶς πολὺ ὠχρὰ.

Ἦτο πλάσμα εὐθραυστον, ἀβρὸν καὶ λεπτοφές.

Ὡς ἐκ τοῦ μικροῦ ἀναστήματος καὶ τῶν λεπτῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ προσώπου ὁμοιάζε παιδίῳ, οὐχ ἦττον ὡς ἐκ τῆς ἐκφράσεως τῆς μορφῆς καὶ τῶν βλεμμάτων τῆς ἦτο καθ' ὅλα ὄριμος κόρη.

Ἐφαίνετο μεγαλειτέρως ἢ ὅσον ἦν ἡλικίας.

Ἄν ὑπετίθετο ὅτι ἡ Βάλδα ἦν εἰκοσαέτις, ἡ Ἄγγελίνα θὰ ἦτο τοῦλάχιστον δεκαπενταέτις.

Ἡ φυσιογνωμία αὐτῆς ἐδείκνυεν εὐρωπαϊαν ἀποικογενῆ. Εἶχε τὸ εὐθραυστον καὶ εὐκαμπτον Ἰνδογενεῶς· ὁμοιάζε τὰ ἐκθαμβοῦντα καὶ ἐφήμερα ἐκεῖνα ἄνθη, τὰ ὅποια δὲν τολμᾷ τις μῆτε νὰ ἐγγίσῃ, μῆτε νὰ ὀσφρανθῆ, ἐκ φόβου μήπως ἴδῃ αὐτὰ γινόμενα ἄφαντα εἰς τὴν ἐλαχίστην

πνοήν, ἦτο ὁμοία πρὸς τὴν χρυσοκονιν καὶ τὸ ἐλαφρὸν πορφυροῦν χρῶμα, τὰ ὅποια πάντοτε ἐκπέμπουσι τὴν ἰδίαν αὐτῶν λάμψιν.

Ἐπὶ τοῦ ὠοειδοῦς αὐτῆς προσώπου, χρώματος χλωμοῦ χρυσομήλου, κατ' ἀρχὰς διέκρινέ τις μόνον χεῖλη πορφυρᾶ καὶ μεγάλους ὀφθαλμούς ὡς μαῦρον βελουδον, ἐν σχήματι ἀμυγδαλοῦ κεκοιμημένους, σκιαζομένους ὑπὸ μακρῶν φαιῶν βλεφαρίδων, περικυκλωμένους ὑπὸ εὐρέος μελαγχροῦ κύκλου, ὅστις ἠῤῥξανεν ἔτι περισσότερον τὴν βαθύτητά των.

Ἐπὶ τοῦ ὀλίγον χαμηλοῦ μετώπου αὐτῆς, ἀνεμίγνυντο εἰς ἀτάκτους βοστρύχους ὀλοκλήρον ἐβενίνων τριχῶν δάσος ἀντανακλῶν κυανόλευκον χρῶμα καὶ πρὸς τοὺς κροτάφους ὑψούμενον καὶ ὑπὸ δύο ὄτων θαυμασιῶς μικρῶν χωρίζομενον.

Κομφή ἦτο;

Πιθανόν.

ἽΩραία ἦτο;

ἽΩς. Καλλιτέχνης βλέπων αὐτὴν παρεφρόνει.

Ἄλλὰ τοῦτο ἄγνοῶ: διὰ τί ἀπηυδακός τι, ὑποφέρον καὶ τεθλιμμένον ἐνυπάρχον ἐν τῇ μορφῇ ταύτῃ, ἔρριπτε πυκνὸν κάλυμμα ἐπὶ τοῦ συνόλου αὐτῆς καὶ συνέσφιγγε τὴν καρδίαν τοῦ παρατηροῦντος αὐτήν.

Εἶχεν ἀναντιρρήτως μετὰ τῆς Βάλδας κοινόν τι οἰκογενειακὸν ὕφος· ἀλλὰ τὸ ἐν τῇ Βάλδα ταραχῶδες καὶ ὀχληρὸν ἐν αὐτῇ ἐνέπνεε συμπάθειαν καὶ ὑπεδούλου τὸν παρατηροῦντα.

Διὰ πρώτου βλέμματος εἰκνύετο ἡ συμπάθεια καὶ σχεδὸν ἡ τρυφερότης πρὸς τὴν γλυκεῖαν καὶ χαρίεσσαν ἐκείνην μορφήν.

Τὴν πρῶταν ταύτην ἐφόρει ἀπλοῦν λευκὸν ἐπενδύτην, ὅστις ἀνεδείκνυε τὴν μελαγχολικὴν λαμπρότητα τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῆς κόμης, καὶ τὴν χρυσοειδῆ ὠχρότητα τοῦ χρώματος αὐτῆς.

Ἡ Βάλδα ἔλαβεν αὐτὴν εἰς τοὺς βραχίονας διὰ ταχείας καὶ πυρετώδους κινήσεως καὶ ἔφερεν αὐτὴν ὡς παιδίον εἰς ἀναπαυτικὴν τινα ἔδραν.

Τὴν ἐξήπλωσεν ἐκεῖ, ἐκάθησε πλησίον τῆς ἐπὶ μικροῦ καθίσματος, περιέβαλε τὴν χεῖρα αὐτῆς διὰ τῶν ἰδίων, καὶ

— Ναί, ναί, εἶσαι ἀκόμη πολὺ ὠχρά, ἐπανάλαβε, προσβλέπων αὐτὴν φιλοστόργως.

— Μπᾶ! δὲν εἶνε τίποτε. Δὲν πηγαίνω νὰ πέσω εἰς τὴν κλίνην διὰ μικρὰν ἀδιαθεσίαν· δὲν εἶνε ἀλήθεια;

— Ἐν τούτοις, δὲν θέλω νὰ καταβῆς εἰς τὸ γεῦμα.

— Ὡ! ὄχι, ὑποδέχεσθε ξένον, νομίζω· τὸν κύριον ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ὁ κ. Λουκιανὸς θὰ παρουσιάσῃ αὐτὸ τὸ πρῶτ' εἰς τὸν κ. Δέ Σερζύ.

— Ναί, ἀλλὰ καὶ χθὲς ἐπέμεινας νὰ καθήσῃς εἰς τὸν δεῖπνον.

— Κυρία, εἰς τὸ πρῶτον μόνον φαγητὸν νὰ παρευρεθῶ, διὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Λουκίας.

— Καλά, καὶ δὲν θὰ ὑποφέρῃς τότε;

— Ὅχι.

— Τὸ ἀκατάστατον ὕγρον καὶ ψυχρὸν τῶν Παρισίων κλίμα σὲ καταβάλλει, συνηθισμένην εἰς τὴν θέρμην τῶν τροπικῶν. Ἄλλὰ δὲν δύναμαι νὰ σοὶ ἀλλάξω τὸ κλίμα! προσέθετο ἡ Βάλδα μετ' ὀργῆς.

— Καὶ πάλιν, σὲ βεβαιῶ. Δυσθάνομαι τὸν ἐκυτόν μου τόσον καλά, ὥστε ὑπεσχέθην εἰς τὴν Λουκίαν πρὸ ὀλίγου νὰ ἐξέλθωμεν ὁμοῦ μετὰ μεσημβρίαν ἐφ' ἀμάξης εἰς περίπατον.

— Ἄ! ἐξέρχεσαι μετὰ τῆς Λουκίας; Θὰ ἀναβῶ διὰ νὰ σὲ ἐνδύσω, ἀλλὰ θὰ φορέσῃς τὸ χθεσινὸν φόρεμα· ἡκουσες;

— Διὰ τί; ἠρώτησεν ἡ Ἀγγελίνα γελῶσα. Τί εὐρίσκεις ἀσχημὸν εἰς τὸ φόρεμα αὐτό;

— Τὴν ἀπλότητά του. Εἶσαι πλέον τοῦ μετρίου φιλάρεσκος. Δὲν φορεῖς καὶ τὰ ἐνώτιά σου. Τί ἔκαμες τὰ ἐνώ-

τια, τὰ ὅποια σοὶ ἔδωκα; Τί! δὲν σοῦ ἀρέσουν πλέον;

— Ὡ! ὄχι βέβαια· ἀλλ' οἱ χονδροὶ ἐκεῖνοι ἀδάμαντες... εἶνε πολὺ, πάρα πολὺ ὠραῖοι, πολὺ πλούσιοι.

Σκέψις τις ἐσκίασε τὸ μέτωπον τῆς Βάλδας, ἥτις ἐπανάλαβε σχεδὸν μεθ' ὀργῆς:

— Γνώριζε καλὰ αὐτό, Ἀγγελίνα, ὅτι τίποτε δὲν εἶνε διὰ σὲ πολὺ ὠραῖον πάρα πολὺ πλούσιον!

— Ἄλλ' εἶμαι πτωχή, διέκοψε γλυκῶς ἡ νεανίς· ἐδῶ δὲν εὐρίσκομαι εἰς τὸν οἶκόν μου.

— Μάλιστα! ἀφ' οὗ εἶσαι πλησίον μου. Καὶ ὅ,τι ἔχω εἶνε ἰδικόν σου· ἐνόησον τοῦτο καλῶς. Πῶς γνωρίζεις ὅτι εἶσαι πτωχή; ἂν θὰ ἦσαι πάντοτε; Πρέπει ἐξ ἐναντίας νὰ συνηθίσῃς εἰς τὴν πολυτέλειαν. Δὲν δύναμαι νὰ σοὶ δώσω τὸν ἥλιον τῆς Βραζιλίας, ἀλλ' ὅλα τὰ ἄλλα θὰ τὰ ἔχῃς! θὰ τὰ ἔχῃς! σοῦ λέγω! Καὶ ὑποφέρω πολὺ ὅταν σὲ βλέπω καταβαλλομένην ὑπὸ τῶν καλλωπισμῶν τῆς Λουκίας!

— Ἡ Λουκία εἶνε ὠραία. Αὐτὴ ἐπλάσθη διὰ τὸν καλλωπισμὸν, καὶ ὁ καλλωπισμὸς ἐπλάσθη δι' αὐτήν. Ἐπειτα δὲν εἶνε δεσποσύνη Δέ Σερζύ; Ἐχει ὄνομα, τάξιν...

— Καὶ σύ, δὲν εἶσαι ἐπίσης κομφή; κομποτέρα ἀπὸ ἐκείνην, ἡ ὅποια ἔχει τὴν τετριμμένην καὶ κοινὴν ὠραιότητα τῆς Παρισινῆς. Ἐν ᾧ σύ... ὄχι μόνον εἶσαι ὠραία, ἀλλ' ἔχεις ὠραιότητα ἰδιαιτέραν, ἐξαιρετικὴν, ἀγνωστον ἐνταῦθα... ἀγνωστον πανταχοῦ!

— Εἶμαι ὠραία... ἀφ' οὗ τὸ θέλεις. Ἄλλως τε, εἶνε πολὺ πιθανόν, διότι σοῦ ὁμοιάζω ὀλίγον. Ἐξαιρέσει ὅμως σοῦ, προσέθηκε μετὰ μελαγχολικοῦ μειδιάματος, οὐδεὶς, πιστεύω, παρατηρεῖ αὐτό.

— Οὐδεὶς παρατηρεῖ αὐτό... διότι εἶσαι ἀκόμη πολὺ μικρά, διότι ζητεῖς τὴν σκιὰν καὶ τὴν ἀφάνειαν. Ὅσον δι' ὄνομα, ἡ γυνὴ ἔχει τὸ ὄνομα, τὸ ὁποῖον τῆς δίδει ὁ σύζυγος· καὶ μίαν ἡμέραν, Ἀγγελίνα μου, σοὶ ὀρκίζομαι, δὲν θὰ ἔχῃς αἰτίαν νὰ φθονῇς κανένα.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἀπηγγέλθησαν μετὰ τόνου βαθείας πεποιθήσεως, σχεδὸν ἀπειλητικῆς.

Ἡ Ἀγγελίνα, ἐκπεπληγμένη ὑπὸ τοῦ πικροῦ τῆς Βάλδας τόνου, ὑψωσεν ἐπ' αὐτῆς τοὺς γλυκεῖς καὶ διαυγεῖς αὐτῆς ὀφθαλμούς.

— Δὲν φθονῶ κανένα, εἶπεν· ὄχι! ὦ! ὄχι!!... πρὸ πάντων τὴν Λουκίαν.

— Ἐν τούτοις, ἐπανάλαβεν ἡ Βάλδα, εὐρίσκεις αὐτὴν εὐτυχestέραν σοῦ!

— Εἶπον ὅτι εἶνε ὠραιότερα, πλουσιωτέρα.

— Δὲν εἶνε;

— Ὡ! ὄχι, ἡ ταλαίπωρος! Δὲν ἔχει μητέρα.

Ἡ Βάλδα εἰς τὴν λέξιν ταύτην ὤθησε τὴν Ἀγγελίαν διὰ κινήσεως ἀγροῦ καὶ σφοδροῦ.

— Διὰ τί τὸ λέγεις αὐτό; εἶπεν ὠργισμένη.

Ἡ Ἀγγελίνα ὑπὸ τὸ βλέμμα ἐκεῖνο ἐκάμφθη κατατεταραγμένη: Ἄλλὰ τοῦτο μίαν μόνην στιγμὴν διήρκεσεν.

Ἡ Βάλδα ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς κόρης, ἔστυρεν αὐτὴν πρὸς τὸ στήθος αὐτῆς, καὶ τὴν ἐνηγαλίσθη περιπαθῶς.

— Συγχώρησόν με, τῇ εἶπε, δὲν ἤξεύρω τί ἔχω, εἶμαι παράφρων. Ἐγὼ τὰ νεῦρα τεταραγμένα ἀπὸ τὸ πρῶτ' ὁ καιρὸς ἀναμυθιόλως εἶνε θυελλώδης. Ἄλλὰ σὲ ἀγαπῶ, τὸ γνωρίζεις, σὲ ἀγαπῶ! Καὶ σὺ ἐπίσης μ' ἀγαπᾶς, ἀλήθεια;

— Ὡ! βέβαια! ἀπήντησεν ἡ Ἀγγελίνα ἐπιβεβαιούσα τοῦτο διὰ φιλήματος.

— Ἄλλὰ πῶς ἀγαπᾶς καὶ τὴν Λουκίαν! Ἡξεύρεις ὅτι εἶμαι ζηλότυπος...

— Τὴν ἀγαπῶ, ἀλήθεια, ἀλλὰ δὲν εἶνε τὸ αὐτὸ πρᾶγμα καὶ διὰ τὰς δύο. Δὲν μοι συνέστησας, ὅτε μὲ ἔφερες ἐδῶ, νὰ τὴν ἀγαπῶ καὶ νὰ ἀγαπῶμαι ἀπ' αὐτήν;

— Ναί, ἀληθῶς.

— Ἐγὼ, ἤμην καθ' ὀλοκλήριαν διατεθειμένη εἰς τοῦτο. Ἡ Λουκία ποσῶς, νομίζω. Παράδοξον! Τὸ πᾶν ἐκίνησα

καὶ ἔφερα εἰς πέρας, ὥστε εἰσέδουσα μέχρι τῶν ἐνδομύχων αὐτῆς. Καὶ τότε, εἶμαι βεβαία ὅτι μὲ ἀγαπᾷ, ὅσον καὶ ἐγὼ τὴν ἀγαπῶ.

— Πιστεύω! εἶπεν ἡ Βάλδα, περιπτυσσομένη αὐτὴν μετὰ πάθους, ποτὸς δὲν θὰ σὲ ἐλάτρευεν;

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσῆλθεν ἡ Ἰακίνθη.

— Ὁ κ. κόμης, εἶπεν, ἐρωτᾷ ἂν ἡ κυρία ἦνε ἐτοίμη διὰ νὰ τὴν ἴδῃ πρὶν καταβῆ.

— Ὁ φίλος τοῦ κ. Λουκιανοῦ ἦλθεν;

— Μάλιστα, κυρία, εἶνε εἰς τὴν αἴθουσαν μετὰ τοῦ κ. Λουκιανοῦ καὶ τῆς δεσπούνης Λουκίας.

— Καλὰ εἶπέ εἰς τὸν κύριον, ὅτι μετὰ πέντε λεπτὰ θὰ ἦμαι εἰς τὴν αἴθουσαν.

Β'

Διάφορα ἀποτελέσματα, διαφορῶν παρουσιάσεων.

Τὴν προτεραίαν τῆς ἐσπέρας, ὁ Λουκιανός, μετὰ τὸ δεῖπνον, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ πατὴρ του ἀπεσύρετο, τῷ εἶπεν ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς Βάλδας καὶ τῆς Λουκίας:

— Θὰ μοὶ ἐπιτρέψητε, πάτερ μου, νὰ σᾶς παρουσιάσω αὖριον ἓνα τῶν φίλων μου, δύναμαι μάλιστα νὰ εἶπω ὅχι μόνον φίλον μου, ἀλλὰ καὶ ἰατρὸν ἐξόχων προτερημάτων, πρὸ πάντων ἐκτάκτου αὐταπαρνήσεως ἀνθρώπων, ὁ ὁποῖος μοὶ ἔσωσε τὴν ζωὴν εἰς Ἀμερικὴν.

Ἡ Λουκία ἀντήλλαξε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς βλέμμα καὶ ἠρρυθρίασεν ἑλφρῶς, ἡ Βάλδα ὀλίγον ἐπρόσεξεν εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ Λουκιανοῦ.

Ὁ κ. Δὲ Σερζὺ ἦτο ὑπερβολικῶς νύχταριστημένος ἐκ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, διότι ἔβλεπεν αὐτὸν πλήρη σεβασμοῦ πρὸς τὴν μητριαν του.

Τῷ ἀπήντησε λοιπὸν προθύμως:

— Ὁ φίλος σου ἐκ τῶν προτέρων εἶνε καὶ φίλος μου, Λουκιανέ, καὶ θὰ ἦμαι εὐτυχῆς νὰ ὑποδεθῶ καὶ γνωρίσω αὐτόν. Ἄλλ' ἔχομεν συνεδρίασιν τῆς Βουλῆς καὶ θὰ δειπνήσω ἐκτὸς τῆς οἰκίας. Ἄν ὁ φίλος σου ἠδύνατο νὰ ἔλθῃ τὸ πρωτὸν;

— Πιστεύω ὅτι θὰ δυνήθη.

— Λοιπὸν ἄς ἔλθῃ, μεθ' ὅλης τῆς οικειότητος, ἀνευ ἀναβολῆς; παρακάλεσον αὐτόν νὰ μᾶς κάμῃ τὴν χάριν νὰ γευματίσῃ μαζὺ μας; θὰ ἔχωμεν ἀρκετὸν καιρὸν νὰ διασκεδάσωμεν.

— Ἐσκόπευον νὰ ὑπάγω τὴν ἐσπέραν αὐτὴν εἰς τὴν οἰκίαν του διὰ νὰ τῷ ἀναγγείλω τὴν ἀφίξιν μου; θὰ τῷ διαβιβάσω καὶ τὴν πρόκλησίν σας, πάτερ μου. Ὅταν θὰ γνωρίσης τίς εἶνε...

— Γνωρίζω τίς εἶνε, φίλος τοῦ υἱοῦ μου; αὐτὸ ἀρκεῖ, διέκοψεν ὁ κόμης, ὀλίγον σπεύδων. Ἔς αὖριον.

Τὴν ἐνδεκάτην τῆς ἐπιούσης ὁ Λουκιανός ἐκάθητο πλησίον τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ—μεθ' ἧς δὲν ἀπηύδα ἀπὸ τῆς προτεραίας νὰ ἀνταλλάσῃ σκέψεις, μυστικὰ καὶ ἀναμνήσεις, — ὅτε ὑπηρετῆς εἰσελθὼν ἀνήγγειλεν ὅτι ὁ «διδάκτωρ Ροβέρτος» παρίεμεν αὐτὸν εἰς τὴν αἴθουσαν.

— Ἄς καταβῶμεν ταχέως, εἶπε χαμηλῆ τῆ φωνῆ ὁ Λουκιανός εἰς τὴν ἀδελφὴν του, πρὶν ἢ ὁ πατὴρ μου ἔλθῃ ἐκεῖ.

Καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν ὑπηρετῆν:

— Εἶπέ εἰς τὸν κ. κόμητα τὴν ἀφίξιν τοῦ διδάκτορος Ροβέρτου.

Ὁ Λουκιανός εἰσῆλθε πρῶτος εἰς τὴν αἴθουσαν, ἔδραμε πρὸς τὸν διδάκτορα Ροβέρτον, καὶ ἀμφότεροι ἐθλιψαν εὐλικρινῶς τὰς χεῖρας ἀλλήλων.

Ἦσαν ἀμφότεροι ὠραῖοι καὶ ὑπερήφανοι νέοι: διότι, καίτοι ὁ Ροβέρτος κατὰ πολλὰ ἔτη ἦτο πρεσβύτερος τοῦ

Λουκιανοῦ καὶ ἦτο ἤδη τριακοντούτης, διετήρησεν ὑπὸ τὸ ἀνδρικὸν ὄλωρ νεανικὸν ὄφρος.

Οὐδὲν πρᾶγμα διατρεῖ τὴν εὐεξίαν τοῦ σώματος καὶ τὴν ἀνθηρότητα αὐτοῦ ὅσον ἡ ἐργασία τοῦ πνεύματος, ἡ καθαρότης τῆς συνειδήσεως καὶ ἡ ἀξιοπρέπεια τοῦ βίου.

Ὁ Ροβέρτος καὶ ὁ Λουκιανός ἐφαίνοντο σχεδὸν ἔχοντες τὴν αὐτὴν ἡλικίαν· ἡ μόνη διαφορὰ ἦτο ὅτι ὁ μὲν Λουκιανός ἦτο ζωηρότερος, ἐκφαντικώτερος, θερμότερος· ὁ Ροβέρτος σπουδαιότερος, καὶ ἐνίοτε τρυφερώτερος καὶ γλυκύτερος.

Ἡ Λουκία ἠκολούθει πλησιέστατα τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς.

Ὅτε εἰσῆλθεν, ὁ Λουκιανός ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρὸς τὸν Ροβέρτον καὶ ὠδήγησεν αὐτὸν πρὸς τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ.

Ἐκ τοῦ χαιρετισμοῦ καὶ τοῦ μειδιάματος, ὅπερ ἀντήλλαξαν, ἦτο πρόδηλον ὅτι ἐγνωρίζοντο κάλλιστα.

Οὐχ ἦττον ὁ Λουκιανός εἶπε μετὰ θυμῆρους συγκινήσεως:

— Ἀδελφὴ μου, σοὶ παρουσιάζω τὸν ἀδελφόν μου· αὐτόν, ὅστις κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν δύο ἐτῶν τῆς ἐξορίας μου, ἔγεινε δι' ἐμὲ ὄχι μόνον σωτὴρ μου, σώσας με ἐκ τῆς μεγάλης μου ἀσθενείας, ἀλλὰ καὶ ὁ πιστός μου σύντροφος καὶ παρήγορος ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ μου, σύμβουλος μου καὶ σχεδὸν πάντοτε ὁδηγός μου· σοὶ τὸν συνιστῶ, διότι εἶχον μεγάλην ἀνάγκην αὐτοῦ!

Ἡ Λουκία ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὸν Ροβέρτον.

— Σᾶς νύχταριστήσα ἤδη περὶ πάντων τούτων, εἶπεν· ἀλλ' εἶμαι εὐτυχιστέρα ἂν σᾶς εὐχαριστήσω καὶ ἐνώπιον τοῦ Λουκιανοῦ. Εἶμαι εὐτυχιστάτη, βλέπουσα ὑμᾶς ἐνταῦθα.

— Καὶ ἐγὼ διὰ τί ἦλθον! εἶπεν ὁ Ροβέρτος.

— Καὶ ἐγὼ διὰ τί τὸν ἔφερα ἐδῶ! εἶπεν ὁ Λουκιανός.

— Ἄ! ἀγαπητὴ Λουκιανέ, ἡ ἐκδούλευσις αὐτῆ ἐξήλειψε τὰς ἰδικὰς μου. Καὶ σὺ ὡσαύτως εἶσαι σωτὴρ.

— Μὰ τὴν πίστιν μου! Ἰσα ἴσα δι' αὐτὸ ἐπανῆλθον, εἶπεν ὁ Λουκιανός. Ἄ! πόσῃ χαρὰν ἠσθάνθην, ὅτε ἔμαθον ὅτι ὁ ἀνθρώπος, τὸν ὁποῖον ἐκτιμῶ καὶ ὑπὲρ ὅλον τὸν κόσμον ἀγαπῶ, ἐγνώρισε τὴν ἀδελφὴν μου εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀνδρείου θεοῦ μου Ἀρνῶλδου, ὅτι τὴν ἠγάπα καὶ ὅτι ἠγαπᾶτο παρ' αὐτῆς! Τώρα ἄς διοργανίσωμεν καὶ οἱ τρεῖς ἐκ συμφώνου, τὴν συνωμοσίαν τῆς εὐτυχίας ἡμῶν. Ἴδου ἡ θέσις σου, Ροβέρτε. Θὰ καταλάβῃς ἐξ ἀπροόπτου τὸν ἐχθρόν. Ὁ ἐχθρὸς δὲν εἶνε βέβαια ὁ πατὴρ μου, ἄς ἴδωμεν ποῖαν τροπὴν θὰ λάβωσι τὰ πράγματα, ἡ κυρία Δὲ Σερζὺ εἶνε ὁ ἀντίπαλος ἡμῶν. Πρέπει λοιπὸν, Ροβέρτε... Ἄλλὰ, σιωπὴ! εἶπε διακοπτόμενος, ἰδου ὁ πατὴρ μου.

Τῷ ὄντι, εἰσῆρχετο ὁ κ. Δὲ Σερζὺ.

Ὁ Λουκιανός ἐπαρουσίασεν αὐτῷ τὸν διδάκτορα Ροβέρτον.

Ὁ κόμης, ὅστις τὴν προτεραίαν δὲν ἀφῆκε τὸν υἱὸν αὐτοῦ νὰ εἴπῃ τὸ ὄνομα τοῦ παρουσιασθησομένου φίλου αὐτοῦ, ἔκαμεν ἐλαφρὸν ἐκπλήξεως κίνημα, πάραυτα ἀφανισθέν.

Ἔνεκα τῆς μεγάλης αὐτοῦ μετὰ τῆς κοινωνίας σχέσεως, ἐπανελάθεν αὐθις ὄφρος περιχαρὲς καὶ εὐθυμον:

— Χαίρει, κύριε διδάκτωρ Ροβέρτε, διότι ἔλαβον τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσω ὑμᾶς καὶ προσωπικῶς· ἀπὸ πολλοῦ σᾶς γνωρίζω ἐκ φήμης· ἔχετε, ἀληθῶς, πρᾶγμα σπάνιον καὶ σχεδὸν μοναδικόν, ὑπόληψιν μεγάλου ἰατροῦ καὶ μεγάλου χειρουργοῦ. Μόλις σᾶς εἶδον, ἐξεπλάγην, τὸ ὁμολογῶ, βλέπων τὴν νεκρὰν ἡλικίαν σας· ἐνόμιζον ὅτι θὰ ἦσθε τοῦλάχιστον τεσσαράκοντα ἐτῶν.

— Πρέπει νὰ ἦμαι, εἶπε γελῶν ὁ Ροβέρτος, διότι, ἀπὸ δέκα ἐτῶν ἔζησα, ἢ μᾶλλον, εἰργάσθην διπλάσιως.

Ἐγένετο διακοπὴ ἔνεκα τῆς ἀφίξεως τῆς Βάλδας, εἰσερχομένης διὰ τῆς πλαγίας θύρας.

Ὁ κ. Δὲ Σερζὺ προὐχώρησε πρὸς αὐτὴν δύο ἢ τρία βήματα καὶ παρουσιάζων αὐτῇ τὸν Ροβέρτον:

— Κυρία, τῆ εἶπεν, ὁ κύριος διδάκτωρ Ροβέρτος...

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦτο ἡ Βάλδα ἔστη ἀποτόμως ὠχρίασε· τὰ χεῖλη αὐτῆς ἠνεψύχθησαν, μόλις καταστείλαντα κραυγὴν διαφεύγουσαν αὐτὴν ὠπισθοχώρησε βιαίως, ὡς εἰ ἐπάτησεν ἐπὶ ὄψεως.

Γ'

Μετὰ τὴν ὄρασιν ἡ ἀκοή.

Ἡ Βάλδα ἦτο τόσον κυρία ἑαυτῆς, ὥστε ἐντὸς δευτερολέπτου ἐκράτησε καὶ ἐδάμασεν ἑαυτὴν ἀπὸ τῆς ἀκουσίου ταύτης καταπλήξεώς της.

Ὁ Ροβέρτος, ὅστις ἀτενῶς παρετήρει αὐτὴν ἀδιακόπως, ἦτο ὁ μόνος, ὃν δὲν διέφυγε τὸ κίνημά της· ἀλλ' ἐνόμισεν ὅτι ἀνευ ἀμφιβολίας ἡ κόμησσα κατεπλάγη, διότι ἔβλεπε τόσῃν νεαρότητι ἐν τῷ ἀνθρώπῳ τούτῳ, περὶ ἧς καὶ αὐτὸς ὁ κ. Δὲ Σερζὺ τῷ ὠμίλησεν· ἄλλως τε ἠγνόει ὀλοτελῶς τὴν Βάλδαν, καὶ δὲν ἐνεθυμεῖτο ὅτι συνήνητησεν αὐτῇ οὐδαμοῦ.

Συγχρόνως ἡ Βάλδα ἤρξατο γελῶσα διὰ τὴν ἀπροσεξίαν ἢ τὴν ἀπερισκεψίαν της.

Ὁ Ροβέρτος ἐχαίρεισεν αὐτὴν, καὶ αὐτὴ προσέκλινεν ἐπιχαρίτως, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν.

Ὅτε ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν ἡ κόμησσα, ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀνακαλύψῃ τις ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ τὸ ἐλάχιστον ἔχνος οἷας δῆποτε συγκινήσεως, ἐκτὸς ὀλίγης ὠχρότητος, μόλις ὀρατῆς καὶ τοσοῦτῳ μᾶλλον ἀξιοσημειώτου, καθ' ὅτι ἦτο λίαν ἀμυδρά.

Ἐκάθησαν, καὶ ἡ συνδιάλεξις κατ' ἀρχὰς ἦτο γενικὴ καὶ ἀσήμαντος ἐπὶ τῶν συμβάντων τῆς ἡμέρας στρεφομένη. Ἐπειτα ὁ κ. Δὲ Σερζὺ ἐξέφρασε τῷ διδάκτωρι Ροβέρτῳ τὴν εὐγνωμοσύνην, ἣτις ὠφέλιμο αὐτῷ διὰ τὰς εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐπιδαψιλευθείσας μερίμνας αὐτοῦ.

Ὁ Λουκιανὸς τότε διηγῆθη μετὰ θερμότητος καὶ ἐγκαρδίως πᾶν ὅ,τι ὁ Ροβέρτος ὑπὲρ αὐτοῦ ἔπραξεν.

Ὁ Ροβέρτος ἠμύνητο γελῶν εἰς τοὺς ἐπαίνους τοῦ Λουκιανοῦ.

Ἡ Βάλδα, σιωπηλὴ, χωρὶς νὰ στραφῆ πρὸς αὐτὸν, χωρὶς σχεδὸν νὰ ὑψώσῃ τὴν κεφαλὴν ἐπ' αὐτοῦ, τὸν παρετήρει, τὸν ἐμελέτα μετὰ βαθείας προσοχῆς, καὶ δὲν διέφευγεν αὐτὴν οὐδεμίαν τῶν κινήσεών του.

— Διευμείνατε πολὺν καιρὸν εἰς Ἀμερικὴν; ἠρώτησεν ὁ κόμης τὸν Ροβέρτον.

— Δύο περίπου ἔτη, κύριε. Οἱ Γάλλοι ἰατροί, καὶ μάλιστα οἱ νέοι, πολὺ ἐπιζητοῦνται ἐκεῖ, καὶ εἰς Ἀμερικὴν ἤρχισα νὰ ἐξασκῶ σπουδαίως τὴν ἰατρικὴν. Προσεκλήθη κατόπιν εἰς Γαλλίαν ὑπὸ τοῦ ἐνδόξου χειρουργοῦ, ὅστις ὑπῆρξε διδάσκαλός μου καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ὑγεία ἤρχιζεν ἀπὸ τίνος νὰ τρέπηται ἐπὶ τὰ χεῖρά. Τὸν ἐβοήθησα κατ' ἀρχὰς, ἔπειτα, ὅτε ἡ ἀσθένειά του προώδευσε, τὸν ἀνεπλήρωσα, καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του ἐκληρονόμησα, ὅχι βεβαίως τὰς γνώσεις καὶ τὴν πεῖραν του, ἀλλὰ μέγα μέρος τῆς πελατείας του...

Τὴν στιγμὴν ταύτην ὑπηρέτης ἀνοίξας τὴν θύραν τοῦ ἐστιατορίου ἀνήγγειλεν:

— Ἡ τράπεζα εἶνε ἐτοίμη.

Ἡ Βάλδα ἠγέρθη.

— Κύριε!... εἶπεν εἰς τὸν Ροβέρτον καὶ ἐζήτησε τὸν βραχίονά του.

Ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη ἄλλην λέξιν νὰ προφέρῃ ἐκτὸς τῆς: «Κύριε», καὶ ταύτην μετὰ φωνῆς ἡμισείας.

Εἰςῆλθεν εἰς τὸ ἐστιατόριον, καὶ ὁ Λουκιανός, ὅστις ἠθελε νὰ ἐπιδεικνύῃ τὸν φίλον του, ἐπανέλαβεν ἐν τῇ τραπέζῃ τὴν ἀρξαμένην συνδιάλεξιν.

Ἡ Βάλδα οὐδεμίαν λέξιν προφέρουσα, παθητικῶς προσε-

κτικῆ, ἤκουε πάντα, παρηκολούθει πάντα διὰ τοῦ ἀορίστου, κοιμωμένης γαλῆς, βλέμματός της.

— Κατὰ τὸν Λουκιανόν, ἐπανέλαβεν ὁ κ. Δὲ Σερζὺ, εἴχετε, διδάκτωρ, διπλὴν πελατείαν, τοὺς πλουσίους καὶ τοὺς πένητας;

— Ἴδου διὰ τί σὰς ἔλεγον, κύριε, ἀπήντησε γελῶν ὁ Ροβέρτος, ὅτι ὁ βίος μου εἶνε διπλοῦς πανταχοῦ! Οὕτως, ἔχω δύο οἰκήματα τὸ ἓν εἰς τὴν ἀριστοκρατικὴν συνοικίαν, ἐν ὁδῷ Βενδόμης, καὶ τὸ ἕτερον εἰς τὴν συνοικίαν τῶν ἐργατῶν, διὰ τὰς πρωϊνάς μου ἐπισκέψεις.

— Ἀληθῶς, εἶπεν ὁ κ. Δὲ Σερζὺ μετὰ τόνου ὑπερφίας τινός, πιστεύω ὅτι εἰσθε δημοκρατικός.

— Δὲν εἶμαι εἰς τὴν πολιτικὴν, οὔτε εἰς τὴν πολεμικὴν, οὔτε ἐν τῇ ἐνεργείᾳ, ἀπήντησε μετριοφρόνως ὁ Ροβέρτος, ἀλλὰ δὲν εἶνε, κατ' ἐμέ, πολίτης ὁ μὴ ἔχων μίαν γνώμην, καὶ εἶμαι ἀληθῶς ἐξ ἐκείνων, οἵτινες φρονοῦσι τὰ τῆς κυριαρχίας τοῦ λαοῦ.

— Καὶ ἐγὼ ὡσαύτως! εἶπε ζωηρῶς ὁ κ. Δὲ Σερζὺ.

— Ναί, ἐπανέλαβεν ὁ Ροβέρτος, μόνον εἶμαι, ἐγὼ, οὐχὶ ὑπὲρ τῆς κυριαρχίας τοῦ λαοῦ, ὅστις παραιτεῖται αὐτῆς καὶ ὅστις μηδενίζει ἑαυτὸν οὕτω, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς κυριαρχίας τοῦ λαοῦ, ὅστις ἐπιβεβαιοῖ καὶ ἐξασκεῖ αὐτὴν· εἶμαι, ὡς θὰ ἔλεγέ τις, διὰ τὴν Δημοκρατίαν.

— Διὰ ποῖαν; ἠρώτησεν ὁ κόμης μεθ' ὑπερηφάνου μειδιάματος· διότι ἔχει πολλὰ ἐπιθετὰ ἡ Δημοκρατία σὰς! Ἄ! ἐν τῇ ιδιότητι ὑμῶν, ὡς ἰατροῦ, εἰσθε ἀναμφιβόλως διὰ τὴν παγκόσμιον Δημοκρατίαν.

— Δὲν ἔχω ἀνάγκην τοῦ βαρβαρισμοῦ τούτου, εἶπεν ὁ Ροβέρτος, εἰμὶ καθ' ὅλα — ἐν τῇ γλώσῃ τοῦ Βολταίρου, ἣτις μοι ἀρκεῖ, — διὰ τὴν ἀνθρωπότητα. Ἡρχισα διὰ τῆς πάλης καὶ τῶν βασάνων, καὶ ἴσως διὰ τοῦτο ἐνισχύομαι εἰς τὸ νὰ βοηθῶ τοὺς ὑποφέροντας καὶ νὰ ἐγείρω τοὺς πεσόντας.

Ὅμιλε μεθ' ἀπλότητος καὶ εὐσταθείας, ἀνευ μεγαλαυχίας καὶ κομπορημοσύνης, ὡς ἀνθρωπος, ὅστις τῶν ἰδεῶν του τὴν τιμὴν οὔτε νὰ μετριάσῃ ἠθέλεν.

Ἐν τούτοις, ἐπὶ τοῖς τελευταίοις τούτοις λόγοις, ἐγένετο σιωπὴ ἰκανῶς ψυχρά, τὴν ὁποῖαν ὁ Λουκιανὸς δὲν ἐτόλμα νὰ διακόψῃ.

Πρῶτος ὁ κ. Δὲ Σερζὺ ἐπανέλαβεν ὀλίγον ξηρῶς:

— Ὅλαι αἱ ἰδέαι εἶνε σεβασταί, ὅταν ἦνε ἀφιλοκερδεῖς! ἐπανέλαβε ζωηρῶς ὁ Λουκιανός· ὁ Ροβέρτος λέγων ὅ,τι φρονεῖ καὶ πράττειν ὅ,τι λέγει, ὅχι μόνον δὲν ἀκολουθεῖ τὸ συμφέρον αὐτοῦ, ἀλλὰ μᾶλλον τὸ πολεμεῖ.

— Κατὰ τοῦτο ἀπατάσαι, ἀγαπητέ μοι Λουκιανέ, εἶπε χαριέντως ὁ Ροβέρτος. Ἡ μεγάλη ἰσότης, βλέπεις, εἶνε ὁ πόνος. Ἐρχεται πάντοτε μία στιγμὴ, κατὰ τὴν ὁποῖαν καὶ αὐτὸς ὁ πλούσιος εἶνε ἀπλοῦς ἀνθρωπος ὑποφέρων, βασανιζόμενος, καὶ τότε ὅ,τι ζητεῖ καὶ ὅ,τι θέλει, οἰαδῆποτε καὶ ἂν ἦνε ἡ πολιτικὴ ἰδέα του, παρὰ τοῦ ἀνθρώπου πάλιν περιμένει τὴν ἀνακούφισιν αὐτοῦ. Ὅθεν, ἐνταῦθα ἀντικαθιστῶ ἀντὶ τοῦ συστήματος τῆς ἰσότητος τὸ σύστημα τῶν ἀντισταθμίσεων· καὶ πληρόνομαι διπλᾶ καὶ τριπλᾶ παρὰ τῶν πλουσίων διὰ νὰ δύναμαι νὰ ἀπαλλάττω τοὺς πένητας τῆς πληρωμῆς.

— Εἶχον δίκαιον νὰ εἶπω ὅτι ἐμείνατε νέος! εἶπε γελῶν ὁ κ. Δὲ Σερζὺ.

— Καὶ δὲν με κατηγορεῖτε, κύριε, ἐπανέλαβεν ὁ Ροβέρτος διὰ τοῦ αὐτοῦ τόνου, διότι ἐμεῖνα νέος... διὰ τοὺς πτωχοῦς.

Ἡ Λουκία εἰσιῶπα, ἀλλ' ἤκουε μετὰ θαυμασμοῦ τὸν Ροβέρτον· ἡ Βάλδα εἰσιῶπα καὶ αὐτῇ, ἀλλὰ παρετήρει ὅτε μὲν τὴν Λουκίαν, ὅτε δὲ τὸν Ροβέρτον.

— Διὰ νὰ ὁμιλήσωμεν σοβαρῶς, εἶπεν ὁ κόμης, πιστεύω, ἰατρέ, ὅτι οἱ πλούσιοι πελάται σὰς, οἱ πρῶτιστοι, ἀντὶ νὰ σὰς κατηγορῶσι διὰ τὸν τρόπον αὐτὸν τῆς ἐνεργείας σὰς, σὰς ἐκτιμῶσιν ἐκ τῶν προτέρων. Ἡκουσα νὰ

ὀμιλῶσι περὶ ὑμῶν διὰ τοῦτο ἀπὸ μερικοῦς ἡμετέρους φίλους. Καὶ μάλιστα — ἄ! ἐνθυμήθη καταλλήλως — δὲν εἶσθε ὁ ἰατρὸς τῆς ἐκ μητρὸς θείας τῶν τέκνων μου, τῆς κυρίας κομήσσης Δ' Ἀρνῶλδου;

— Ἐχω τὴν τιμὴν αὐτὴν, εἶπεν ὁ Ροβέρτος.

— Καὶ ἐπειδὴ ἡ κόμησσα Δ' Ἀρνῶλδου — ἡ ὁποία εἶνε μᾶλλον τῆς ταλαιπώρου συζύγου μου φιλάσθενος — εἶνε σχεδὸν πάντοτε ἀσθενὴς καὶ κλινήρης, τὸ μέγαρον τοῦ Δ' Ἀρνῶλδου, ἐν Ἀγίῳ Γερμανῶ, θὰ ἔχη συχνὰς ἐπισκέψεις σας.

— Ἀρετὰ συχνὰς, ἀληθῶς, ἀπήντησεν ὁ Ροβέρτος, διότι καὶ ὁ κ. Δ' Ἀρνῶλδος ὑποφέρει συχνὰ ποδάγραν.

Ἡ Βάλδα, ἐπιλαθομένη ἑαυτὴν, ἔλαβε πρώτην φοράν τὸρα τὸν λόγον.

— Ἀ! καὶ τότε, εἶπε ζωηρῶς, ὁ κύριος διδάκτωρ Ροβέρτος, θὰ ἔλαβε ἤδη τὴν περιστασιν νὰ ἴδῃ ἐν Ἀγίῳ Γερμανῶ τὴν ἀγαπητὴν μας Λουκίαν, ἣτις λίαν συχνὰ ἐπισκέπτεται τὴν θείαν τῆς;

Ὁ Ροβέρτος ἐκινήθη, ἀκούων τὴν φωνὴν τῆς Βάλδας ἐκπληκτικὸς καὶ σχεδὸν φρίττων.

Ἐκάθητο εἰς τὰ δεξιὰ τῆς κομήσσης, ἀνεσκίρτησεν, ὡς καὶ ἐκείνη, καὶ ἐστράφη ἀποτόμως πρὸς αὐτὴν, ὡς εἰ τὴν ἠρώτα τί ἔλεγεν.

Ἡ ἐκπληξίς, ἣν προὔξενησεν αὐτῷ ἡ φωνὴ τῆς Βάλδας, ἐκώλυσε αὐτὸν τοῦ νὰ ἀπαντήσῃ πάραυτα εἰς τὴν πλαγίαν ἐρώτησιν, ἄλλως τε, δὲ ἠγνῶει τί νὰ ἀπαντήσῃ.

— Ἀληθῶς, ἔλαβον τὴν τιμὴν, εἶπε τέλος, νὰ συναντήσω εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Δ' Ἀρνῶλδου τὴν δεσποσύνην Δὲ Σερζύ.

Προφέρων ἡσύχως τὰς λέξεις ταύτας ὁ Ροβέρτος προσήλωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῆς Βάλδας, ἐρωτῶν ἑαυτὸν:

— Τοῦτο εἶνε ἀνήκουστον, γνωρίζω τὴν φωνὴν ταύτην, ἀλλὰ ποῦ ἤκουσα αὐτὴν;

Ἡ Βάλδα, καίπερ τεταραγμένη, ἠδυνήθη κάλλιστα νὰ παρατηρήσῃ τὴν ταραχὴν τοῦ Ροβέρτου· ἀλλὰ νέα ἰδέα ἐπελθοῦσα αὐτῇ, ἐκυρίευσεν τῆς ἀνησυχίας τῆς.

— Ἀ! συνελήφθη!

Καὶ ἔστρεψε ζωηρῶς τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς Λουκίας, πρὸς ἣν τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ πατὴρ αὐτῆς ἀπέτεινε τὸν λόγον.

— Δὲν μὰς εἶπες ποτέ, Λουκία, ὅτι συνήντησας εἰς τοῦ θεοῦ σου Δ' Ἀρνῶλδου τὸν στενότατον φίλον τοῦ ἀδελφοῦ σου;

— Δὲν ἤξεύρω... εἶπεν ἡ Λουκία, εἶδον ἐν τοσοῦτῳ πολλάκις τὸν κ. διδάκτορα Ροβέρτον.

Τὸ ἐρώτημα, ὅπερ ἐχρωμάτισεν ἐλαφρῶς τὸ πρόσωπον τῆς Λουκίας ἦτο τόσο ἀνεπαίσθητον καὶ ἡ ἀπάντησις αὐτῆς ἐγένετο μετὰ τοσαύτης ἀφελείας, ὥστε ὁ κ. Δὲ Σερζύ οὐδὲν ἀπολύτως ἠδυνήθη νὰ παρατηρήσῃ. Ἄλλ' ἡ γυνὴ δὲν διαφεύγει τόσο ἐύκολως τὴν γυναῖκα, καὶ μάλιστα γυναῖκα ὀξύου καὶ ἐμβαθύνουσαν, ὡς ἡ Βάλδα. Ἀντελήφθη πλειότερον τῆς πραγματικῆς ἀληθείας τὸ ἀνεπαίσθητον τοῦτο ἐρώτημα τῆς Λουκίας· οὐδεὶς δὲ θὰ ἠδύνατο νὰ ὀρίσῃ ποῖον βαθὺν καὶ ἀδιάλειπτον τρόμον προὔξενε διὰ τῆς ἡσύχου ταύτης φωνῆς, πλὴν τῆς Βάλδας, ἣτις ἠσθάνθη μυστηριώδη συγκλίνησιν καὶ εἶπε:

— Λοιπὸν! κάμνουσι καλὰ νὰ γνωρίζωσιν ἀλλήλους!... θὰ γίνῃ ἀνάγκη νὰ ἴδωσι...

Δὲν ἔπαυσε δὲ παντελῶς, διαρκοῦντος τοῦ γεύματος, παρατηρῶν ἀλλεπαλλήλως τὴν Λουκίαν καὶ τὸν Ροβέρτον.

Ἡ Λουκία, τὸ ἐπ' αὐτῇ, ἠσθάνετο ἑαυτὴν καιροφυλακτοῦσαν καὶ ἀποφεύγουσαν ἐπιμελῶς νὰ βλέπῃ τὸν ἰατρὸν· ἀλλ' ἡ Βάλδα, καὶ ἐν τῇ ἀδιαφορίᾳ ταύτῃ, ἤξευρε νὰ ἀνακαλύπτῃ τεκμήρια.

Μετὰ τὸ γεῦμα, καὶ ἀφ' οὗ ὁ Ροβέρτος ἐχαιρέτισεν ὅπως ἀπέλθῃ:

— Κύριε διδάκτωρ, τῷ εἶπεν ὁ κόμης, ἡ κυρία Δὲ

Σερζύ δίδει διὰ τοὺς φίλους ἡμῶν διασκέδασιν τὴν Πέμπτην· ἐλπίζω ὅτι θὰ λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ ἀριθμεῖσθε τοῦ λοιποῦ μεταξύ αὐτῶν. Θὰ γίνῃ τὴν προσεχῇ Πέμπτην, διὰ τελευταίαν φοράν.

Ὁ Ροβέρτος, πρὶν ἢ ἀπαντήσῃ, ἐστράφη πρὸς τὴν Βάλδαν, ἣτις ἦτο ὀρθία πλησίον τοῦ συζύγου αὐτῆς, καὶ ἣτις δὲν ἠδύνατο βεβαίως νὰ πράξῃ ἄλλως ἢ νὰ εἶπῃ τὸ ἐφ' ἑαυτῇ:

— Θὰ χαρῶ πολύ, κύριε διδάκτωρ, βλέπουσα ὑμᾶς συνεχέστερον καὶ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον· καὶ τὴν Πέμπτην διὰ νὰ γίνῃ ἀρχή...

Ὁ Ροβέρτος ἤκουεν, οὕτως εἶπεῖν, τὸν ἦχον τῆς φωνῆς αὐτῆς καὶ δὲν ἐξεπλάγη ποσῶς τὴν φοράν ταύτην, ἀλλ' ἐκ νέου ἡ φωνὴ αὐτῆ ἐνετυπώθη ἐν τῇ μνήμῃ αὐτοῦ μετ' ἐξαισίας καθαρότητος· χαιρετίζων δὲ τὴν κόμησσαν καὶ εἰπὼν αὐτῇ:

— Σὰς εὐχαριστῶ, κυρία, καὶ θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ μὴ στερηθῶ τῆς εὐγενοῦς προσκλήσεώς σας, — τὴν παρητήρει μετὰ βαθείας προσοχῆς καὶ ἐσκέπτετο:

— Εἶνε ξένη, δὲν γνωρίζω τὴν γυναῖκα, καὶ ἐν τοσοῦτῳ εἶμαι βέβαιος ὅτι ἀναγνωρίζω τὴν φωνὴν.

Ἡ Βάλδα πάλιν ἔμεινε περίφροντις μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ διδάκτορος.

— Ἀ! τὸν ἄνθρωπον αὐτόν!... ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν· ἂν τοῦλάχιστον ἠδυνάμην νὰ τὸν ἐλύσω! Ὑπάρχει βεβαίως κάτι τι μεταξύ αὐτοῦ καὶ τῆς Λουκίας! Πῶς νὰ τὸ μάθω;

Πάραυτα τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἠθρίασεν.

— Ἡ Ἀγγελίνα! ἐσκέφατο, ἡ Ἀγγελίνα δύναται νὰ με πληροφορήσῃ. Συνάδευσε πολλάκις τὴν Λουκίαν εἰς Ἀγιον Γερμανὸν πρὸς τὸν κ. Δ' Ἀρνῶλδον!

Δ

«Ὁ ἀδάμας δὲν κόπτει τὸν ἀδάμαντα.»

Ἡ Ἀγγελίνα μόνη ἀληθῶς ἠδύνατο νὰ φωτίσῃ τὴν Βάλδαν ἐπὶ τῶν συμβαινόντων κατὰ τὰς πρὸς τοὺς συγγενεῖς αὐτῆς ἐπισκέψεις τῆς Λουκίας.

Ὁ κ. Δὲ Σερζύ, ὅστις, καὶ πρὸ τοῦ θανάτου τῆς πρώτης συζύγου αὐτοῦ, εὐρίσκετο ἐν ψυχρότητι μετὰ τῆς γυναικαδέλφης αὐτοῦ, δὲν τὴν ἐπανεῖδε πρὸ πολλοῦ.

Μόνον, ἐπειδὴ ὁ κ. καὶ ἡ κυρία Δ' Ἀρνῶλδου δὲν εἶχον τέκνα, καὶ ἡ ἰδιαιτέρα περιουσία τῆς κ. Δ' Ἀρνῶλδου ἔμελλεν ἡμέραν τινα νὰ περιέλθῃ εἰς τὸν Λουκιανὸν καὶ τὴν Λουκίαν, ὁ κόμης, οὐ μόνον δὲν ἐκώλυε τὴν θυγατέρα αὐτοῦ νὰ ἐπισκέπτηται τὴν θείαν τῆς, ἀλλὰ μᾶλλον καὶ ἐνεθάρρυνε καὶ προέτρπευεν αὐτὴν εἰς τοῦτο.

Ἡ Λουκία, μάλιστα ἀπὸ ἔτους, οὐδεμίαν σχεδὸν ἐβδομάδα ἄφινε νὰ παρέρχεται χωρὶς νὰ μεταβαίνῃ εἰς Ἀγιον Γερμανόν.

Ἄν ἡ κυρία Δ' Ἀρνῶλδου δὲν ἐδέχετο τὸν κ. Δὲ Σερζύ, δὲν προήρχετο τοῦτο, διότι δὲν ἐδέχετο τὴν Βάλδαν, ἀφ' οὗ μάλιστα ἡ Βάλδα ἦτο καὶ ὀλίγον συγγενὴς αὐτῆς.

Ἄλλ' ἡ κυρία Δ' Ἀρνῶλδου ἦτο γυνὴ ἀνατεθραμμένη με πνεῦμα ἀνίκανον νὰ κάμνῃ νὰ πληρῶνωσιν οἱ ἄθῳοι διὰ τοὺς ἐνόχους· ἄλλως τε, ἀπεδέξατο μετὰ γλυκύτητος καὶ εὐχαριστήσεως τὴν Ἀγγελίαν, ἀφ' οὗ ἡ Λουκία τὴν ἐπαρουσίασε πρὸς αὐτὴν· καὶ τέλος ἡ Ἀγγελίνα ἦτο δι' αὐτὴν ἀπλῶς ἡ ἀνεψιὰ τῆς Βάλδας, ἡ θυγάτηρ πρεσβυτέρας ἀδελφῆς, ἣν, ἐγνωρίζε καλῶς, ὅτι ἀπέθανε πράγματι ἐν Βρασιλίᾳ ἀπὸ δέκα ἐτῶν.

Ὑπεδέξατο λοιπὸν τὴν Ἀγγελίαν μετ' ἀγαθότητος καὶ κατέταξεν αὐτὴν βαθμηδὸν εἰς τὴν αὐτὴν τῇ Λουκίᾳ βαθμίδᾳ.

[Ἔπεται συνέχεια.]

Ι Σ Π Α Ν Ι Α

Ὁ εἰς δὲ ἀπήυθυνα τὴν ἐρώτησιν ἐφάνη ὀλίγον τι συγκεχυμένος, μὲ παρητήρησε, παρητήρησε τοὺς ἄλλους καὶ μοι ἔδωκε τὴν ἐξῆς περιεργωτάτην ἀπάντησιν :

— Està reinando (βασιλεύει).

Πάντες ἤρχισαν νὰ γελῶσι, καὶ ἐνῶ ἠτοίμαζον ἑτέραν ἐρώτησιν, μᾶλλον σαφῆ, ἤκουσα φωνὴν ψιθυρίζουσαν εἰς τὸ οὖς μου τὰ ἐξῆς :

— Es un republicano (εἶνε δημοκρατικός).

Ἐστράφην καὶ εἶδον τὸν πανδοχεῖα παρατηροῦντα πρὸς τὰ ἄνω.

— Ἐνόησα, ἀπεκρίθη, καὶ ἡλλαξα ὀμιλίαν.

Μετ' ὀλίγον, ἐπιστρέφοντες εἰς τὴν ἀμαξάν, ἐγὼ καὶ ὁ σύντροφός μου ἐγελάσαμεν ὄχι ὀλίγον μὲ τὸν τρόπον τοῦ πανδοχεῖως, ἐκπεπληγμένοι ἀμφότεροι ὅτι παρ' ἀνθρώπου τῆς τάξεως ταύτης τὰ πολιτικὰ φρονήματα τῶν τελωνοφυλάκων λαμβάνονται ὑπὸ τὴν σπουδαιότητα ἄλλ' εἰς τὰ λοιπὰ πανδοχεῖα, ἅτινα συννητήσαμεν ἀκολουθῶντες, ἤκουσαμεν πολὺ διάφορα πράγματα. Ὁ πανδοχεὺς ἡ ἀλλος τις ἐκ τῶν θαμῶνων ἀνεγίνωσκεν ἐφημερίδα τινά, περίξ δ' αὐτοῦ ὄμιλος χωρικῶν ἤκουστο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἢ ἀνάγωνσις διεκόπτετο καὶ ἠγείρετο πολιτικὴ συζήτησις, τὴν ὁποίαν δὲν ἤννοον, διότι ὄμιλουν τὴν καταλωνικὴν, βοηθούμενοι ὁμοῦ ἐκ τῆς ἐφημερίδος, ἣν ἤκουον ἀναγιγνωσκόμενην, κατῶρθον νὰ ἐννοῶ τὸ δεσόζον πνεῦμα ἐν τῇ συζητήσῃ. Δύναμαι δὲ νὰ διαβεβαιώσω, ὅτι ἐπὶ πάντων τῶν ὀμιλῶν ἐκείνων ἐπέπνεεν ἐλαφρὰ τις αὔρα δημοκρατικὴ, ἣτις ἠδύνατο νὰ ρυτιδώσῃ τὴν ἐπιδερμίδα καὶ τοῦ μᾶλλον ἀτρομήτου Ἀμεδαϊστοῦ. Μεταξὺ αὐτῶν, εἰς, γιγαντιαίων διαστάσεων, ἔχων ὑπεροπτικὸν τὸ βλέμμα, καὶ βαθεῖαν τὴν φωνήν, ἀφοῦ ὄμιλησεν ἐπ' ἀρκετὴν ὥραν ἐν τῷ μέσῳ κύκλου ἀφῶνων ἀκροατῶν, ἐστράφη πρὸς με, ἐκλαβὼν με πιθανῶς ὡς γάλλον ἐκ τῆς μὴ ἀπταίστου καστιλιανῆς προφορᾶς μου, καὶ μοι εἶπε μετὰ πολλῆς σοβαρότητος :

— Νὰ σὰς εἰπῶ ἓνα πρᾶγμα, caballero.

— Τί ;

— Σὰς λέγω, μοι ἀπήντησεν, que España es mas desgraciada que Francia (ὅτι ἡ Ἰσπανία εἶνε μᾶλλον δυστυχῆς τῆς Γαλλίας).

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἤρξατο βηματίζων ἀνὰ τὸ δωμάτιον, τὴν κεφαλὴν ἔχων κεκυφύταιν καὶ τοὺς βραχίονας ἐσταυρωμένους ἐπὶ τοῦ στήθους. Ἦκουσα καὶ ἄλλους ὀμιλοῦντας περὶ Κορτῶν, περὶ ὑπουργῶν, περὶ φιλοδοξιδῶν, περὶ προδοσιῶν καὶ περὶ ἄλλων τρομερῶν πραγμάτων. Ἐν μόνον πρόσωπον, μία νεανίς πανδοχεῖου τινὸς τῆς Figueras, μαθοῦσα ὅτι εἶμαι Ἰταλός, μοι εἶπε μειδιῶσα :

— Ahora tenemos un rey italiano. (ἀπὸ τῶρα θὰ ἔχωμεν βασιλέα Ἰταλόν).

Καὶ μετ' ὀλίγον ἀπομακρυνόμενη, ὑπέλαθε μετ' ἐπιχαρίτου ἀπλότητος :

— A mi me gusta (ἐμὲ μοῦ ἀρέσει).

Ἦτο ἀκόμη νύξ ὅτε ἐφθάσαμεν εἰς Γιρόνην, ὅπου ὁ βασιλεὺς Ἀμεδαῖος, γενόμενος δεκτός, ὡς λέγεται, ἐνθουσιωδῶς, ἔθηκεν ἐνεπίγραφον πλάκα ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἣν κατήκησεν ὁ στρατηγὸς Ἀλβαρέθ διαρκούσης τῆς ἐνδόξου πολιορκίας τοῦ 1809.

Διεσχίσσαμεν τὴν πόλιν, ἡ ὁποία μᾶς ἐφάνη ἀτελεύτητος, ὡς ἐκ τῆς καταστάσεως ἐν ἣ εὐρισκόμεθα ἄπαντες, νυσταλέοι καὶ ἀνυπόμονοι νὰ ριφθῶμεν ἐντὸς σιδηροδρομικῆς

τινὸς ἀμάξης ὅπως κοιμηθῶμεν ἐπὶ τέλους ἐφθάσαμεν εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμόν, καὶ περὶ τὸ λυκαυγὲς ἀνεχώρησαμεν κατευθυνόμενοι εἰς Βαρκελόνην.

Νὰ κοιμηθῶ ! Ἦτο ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν ἔβλεπον ἀνατέλοντα τὸν ἥλιον ἐν τῇ Ἰσπανίᾳ, πῶς ἠδυνάμην νὰ κοιμηθῶ ; Ἐπλησίασα εἰς τὴν θυρίδα, καὶ δὲν ἀπέσυρον ἐκεῖθεν τὴν κεφαλὴν μου μέχρις οὗ ἐφθάσαμεν εἰς Βαρκελόνην. ὦ ! οὐδεμία εὐχαρίστησις δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς ἐκείνην, ἣν αἰσθάνεται τις εἰσερχόμενος εἰς ἀγνωστον τόπον, μὲ τὴν φαντασίαν παρεσκευασμένην νὰ ἴδῃ πράγματα νέα καὶ ἀξιοθαύμαστα, μὲ χιλιάς ἀναμνήσεις φανταστικῶν ἀναγνώσμάτων ἐν τῇ κεφαλῇ, μηδὲν ἔχων νὰ σκεφθῇ, περὶ οὐδενὸς νὰ φροντίσῃ ! Νὰ εἰσχωρῇ εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, νὰ περιφέρῃ πανταχοῦ ἀπλήστως τὸ βλέμμα, ἀναζητῶν διὰ τοῦτο νὰ ἐξηγήσῃ ἐκεῖνο, τέως ἀγνωστον αὐτῷ, νὰ τὸ ἀνακαλύπτῃ ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ὅτε ἐν τινι ἐνδύματι χωρικοῦ, ὅτε ἐν τινι φυτῷ καὶ ἄλλοτε ἐν ἄλλῳ τινί.

Νὰ βλέπῃ μακρὰν καὶ κατ' ὀλίγον, ἐφ' ὅσον προχωρεῖ, ἀνακύπτοντα σημεῖα, χρώματα, μορφάς, καὶ νὰ συγκρίνῃ τὰ πάντα πρὸς τὴν εἰκόνα, ἣν ἡ φαντασία του εἶχε πλάσει πρότερον. Νὰ ἐντροφᾷ ἐν τῇ περιεργείᾳ, ἣτις συνοδεῖται πᾶν ὅ,τι προσπίπτει εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του ἢ φθάσει εἰς τὴν ἀκοήν του, τὰ πρόσωπα τῶν ἀνθρώπων, τὰς κινήσεις, τὴν φωνήν, τὰς ὀμιλίαις των. Νὰ ἐκβάλλῃ ἐν ὧ ! ἐκπλήξῃς ἀνὰ πᾶν βῆμα. Νὰ αἰσθάνεται ὅτι ἡ διανοία του εὐρίσκεται καὶ διαφωτίζεται. Νὰ ποθῇ ἐνταυτῷ νὰ φθάσῃ ταχέως καὶ νὰ μὴ φθάνῃ ποτέ. Νὰ καταπονῆται ὅπως ἴδῃ τὰ πάντα, νὰ ἐρωτᾷ τοὺς πλησίον του περὶ χιλίων πραγμάτων, νὰ ἰχνογραφῇ χωρίον τι καὶ νὰ ζωγραφίξῃ σύμπλεγμα τι χωρικῶν, νὰ ἀνακράξῃ δεκάκις τὴν ὥραν «Τί ὥραϊα !» καὶ νὰ σκέπτεται ὅτι θὰ διηγῆται πάντα ταῦτα ἡμέραν τινά, εἶνε ἀληθῶς ἢ ζωηροτέρα καὶ ποικιλοτέρα τῶν ἀνθρωπίνων τέρψεων. Ὁ Ἀμερικανὸς ἐρρόγχαζε.

Τὸ ἔδαφος τῆς Καταλωνίας, ὅπερ διατρέχει τις ἀπὸ Γιρόνης μέχρι Βαρκελόνης, εἶνε ποικίλον, γόνιμον καὶ θαυμασίως καλλιεργημένον. Εἶνε μία ἀλληλοδιαδοχὴ μικρῶν κοιλάδων περιζωσμένων ὑπὸ λοφίσκων χαριεστάτου σχηματισμοῦ, μετὰ πυκνοτάτων δασῶν, χειμάρρων, ἰσθμῶν, ἀρχαίων φρουρίων, πανταχοῦ δὲ πυκνὴ καὶ θαλερὰ βλάστησις καὶ πράσινον χρῶμα ζωηρότατον, ἐνθυμίζον τὴν αὐστηρὰν ὄψιν τῶν φαράγγων τῶν Ἀλπεων. Ἡ εἰκὼν καλλύνεται ὑπὸ τῆς γραφικῆς περιβολῆς τῶν χωρικῶν, ἣτις ἀνταποκρίνεται θαυμασίως εἰς τὴν ὑπερφάνειαν τοῦ καταλωνικοῦ χαρακτῆρος.

Οἱ πρῶτοι, οὗς ἐγὼ εἶδον, ἦσαν ἐνδεδυμένοι ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ἐκ βελούδου μαύρου, περίξ τοῦ λαιμοῦ ἔφερον εἰδὸς τι σαλίον μὲ γραμμὰς λευκάς καὶ ἐρυθράς, ἐπὶ δὲ τῆς κεφαλῆς σκουῖνον ζουαβικὸν ἐρυθρότατον, πίπτοντα ἐπὶ τοῦ ὤμου· τινὲς ζεύγος περικνημίδων ἐκ δέρματος συννηρμοσμένων διὰ πορπῶν μέχρι τοῦ γόνατος καὶ ἄλλοι πέδιλα ἐξ ὑφάσματος, ἐν εἶδει ἐμβάδων, μετὰ κασσωμάτος ἐκ σχοινίου, ἀνοικτῶν ἔμπροσθεν, καὶ δεδεμένων σταυροειδῶς περὶ τὸν πόδα διὰ μελάνων ἱμάντων· περιβολῆ, ἐν ἐνὶ λόγῳ, ἐλαφρὰ καὶ χαρίεσσα καὶ συγχρόνως αὐστηρά. Δὲν ἦτο πολὺ ψῦχος καὶ ἐν τούτοις πάντες ἦσαν τετυλιγμένοι διὰ τῶν σαλίων των, εἰς τρόπον ὅστε μόνον ἡ ἄκρα τῆς ρινὸς των ἐφαίνετο καὶ τὸ ἄκρον τοῦ σιγάρου

των ὁμοιάζον πρὸς κυρίου ἐξερχομένους τοῦ θεάτρου, οὐχὶ μόνον ἕνεκα τοῦ σαλίου, ἀλλ' ἕνεκα τοῦ τρόπου δι' οὗ φέρουσιν αὐτό, κρεμάμενον ἐκ τοῦ ἑνὸς μέρους καὶ διηυθετημένον οὕτω πως, ὥστε αἱ πτυχαὶ καὶ αἱ ὡς πτέρυγες κινουμέναι ἄκρα αὐτοῦ νὰ τῷ προσδίδωσι χάριν ἐφεστρίδος καὶ μεγαλοπρέπειαν χλαμύδος.

Εἰς ὄλους τοὺς σιδηροδρομικοὺς σταθμοὺς ὑπῆρχον τινές, φέροντες ἕκαστος ἄλιον διαφόρου χρωματισμοῦ, πολλοὶ δὲ καινουργεῖς ἐνδυμασίας ἐξ ἐριούχου ἐκλεκτοῦ, καθαρωτάτας καὶ προσηρμοσμένας μετὰ χάριτος καθιστώσης καταφανεστέραν τὴν γραφικότητα τῆς περιβολῆς. Μελαγχροινὰ πρόσωπα ὀλίγα· τὰ περισσότερα κλίνουσι μᾶλλον πρὸς τὸ λευκόν· ὀφθαλμοὶ μέλανες καὶ ζωηροί, ἀλλ' ἐστερημένοι τοῦ πυρὸς καὶ τῆς εὐκίνησιος τῶν ἀνδαλουσίων βλεμμάτων.

Μικρὸν καὶ κατ' ὀλίγον, ἐφ' ὅσον προβαίνει τις βλέπει ἀνακλύπτοντα χωρία, οἰκίας, γεφύρας, ὑδραγωγεῖα καὶ πᾶν ὅ,τι ἀναγγέλλει τὴν προσέγγισιν πλουσίας καὶ πολυπληθοῦς ἐμπορικῆς πόλεως. Τὰ Γρανόλληρα, ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας τοῦ Παλομάρ, τὸ Κλώτ, περικυκλοῦνται ὑπὸ ἐργοστασιῶν, ἐπαύλεων, κήπων, ἀνθῶνων, εἰς ὄλους δὲ τοὺς δρόμους βλέπει τις μακρὰς σειρὰς ἀμαξῶν, ὁμίλους χωρικῶν, ποιμιστάσια. Οἱ σιδηροδρομικοὶ σταθμοὶ βρῖθουσιν ἀνθρώπων. Νομίζει τις ὅτι εὐρίσκεται μᾶλλον ἐν τινὶ ἐπαρχίᾳ τῆς Ἀγγλίας ἢ τῆς Ἰσπανίας. Μετὰ τὸν σταθμὸν τοῦ Κλώτ, ὅστις εἶνε ὁ τελευταῖος πρὶν ἡ φθάσῃ τις εἰς Βαρκελόνην, φαίνονται πανταχόθεν μεγάλαι οἰκοδομαὶ ἐκ πλίνθων, περιεζωσμένοι διὰ μακρῶν τειχῶν, σφοῖ οἰκοδομησίμου ὕλης, πύργοι καπνίζοντες, ἐργαστήρια, ἐργάται· καὶ ἀκούεται, ἢ μᾶλλον, φαίνεται ὅτι ἀκούεται, ὑπόκωφος βοή, συγκεχυμένη, αὔξουσα, ὁμοιάζουσα πρὸς τὴν κοπιώδη ἀναπνοὴν τῆς μεγάλης πόλεως, ἥτις κινεῖται καὶ ἐργάζεται. Ἐπὶ τέλους, περιβάλλετε δι' ἑνὸς βλέμματος τὴν Βαρκελόνην ὀλόκληρον, τὸν λιμένα, τὴν θάλασσαν, κυκλοτερῆ λοφοσειρὰν καὶ τὰ πάντα ἐμφανίζονται καὶ ἐξαφανίζονται ἐν μιᾷ στιγμῇ καὶ μένετε ὑπὸ τὸ στέγασμα τοῦ σταθμοῦ μετὰ τὸ αἶμα ἄνω κάτω καὶ τὴν κεφαλὴν συγκεχυμένην.

Λεωφορεῖτον μέγα ὅσον ἀμαξά σιδηροδρομικὴ μετ' ἐφερον εἰς τὸ πλησιέστερον ξενοδοχεῖον, μόλις δὲ εἰσῆλθον ἐν αὐτῷ ἤκουσα ὁμιλουμένην τὴν ἰταλικήν. Ὁμολογῶ ὅτι ἠσθάνθην τοιαύτην εὐχαρίστησιν, ὡσεὶ εὐρισκόμην εἰς τὸ μᾶλλον ἀπομεμακρυσμένον μέρος τῆς Ἰταλίας καὶ μετὰ ταξειδίον ἑνὸς ἔτους. Ἄλλ' ὑπῆρξεν εὐχαρίστησις διαρκέσασα ὀλίγον. Ὁπλαμηπόλος τις, αὐτὸς οὗτος ὃν ἤκουσα ὁμιλοῦντα, μετ' ὠδήγησεν ἐπάνω εἰς δωμάτιόν τι, καὶ ἐπειδὴ ἐκ τοῦ μειδιάματός μου ἠννόησεν ὅτι ἤμην συμπατριώτης του μετ' ἠρώτησεν ἐπιχαίρων :

— «Finisce di arrivare?» (τελειώνετε νὰ φθάσετε ;)

— «Finisce di arrivare?» ἠρώτησα ἐκπεπληγμένος.

Πρέπει νὰ σημειώσω ὅτι ἐν τῇ ἰσπανικῇ ἢ φράσει «acabar» (finire, τελειῶνω) τοῦ νὰ πράττω τι, ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν γαλλικὴν φράσιν «venir de la faire». Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς δὲν ἠννόησα τί ἤθελε νὰ εἶπῃ.

— Ναι, ἀπήντησεν ὁ θαλαμηπόλος, ἐρωτῶ ἐὰν ὁ κύριος καταβαίνει ora medesimo (τώρα ὁ ἴδιος) ἀπὸ τὸν camino di ferro? (σιδηροῦν δρόμον)

— «Τώρα ὁ ἴδιος! σιδηροῦν δρόμον!» μετὰ τί διάβολο ἰταλικὰ εἶνε αὐτὰ πού ὁμιλεῖς, φίλε μου ;

Ἐμείνεν ἐπ' ὀλίγον ἑνός. Κατόπιν ἔμαθον ὅτι ἐν Βαρκελόνην ὑπάρχει μέγας ἀριθμὸς θαλαμηπόλων ἐν τοῖς ξενοδοχείοις, ὑπηρετῶν καφφενείων, μαγειρῶν καὶ παντὸς εἴδους ὑπηρετῶν, πεδεμοντείων, τὸ πλεῖστον ἐκ τῆς ἐπαρχίας τῆς Νοβάρρας, οἵτινες μετέβησαν ἐκ μικρᾶς ἡλικίας εἰς Ἰσπανίαν, καὶ οἱ ὅποιοι ὁμιλοῦσι τὴν φρικώδη ταύτην διάλεκτον, μίγμα γαλλικῆς, ἰταλικῆς, καστιλιανῆς, καταλωνικῆς, πεδεμοντείου, ὄχι μετὰ τῶν Ἰσπανῶν, ἐννοεῖται,

διότι πάντες γινώσκουσι τὴν ἰσπανικὴν, ἀλλὰ μετὰ τῶν ταξειδιωτῶν Ἰταλῶν, κατὰ κακὴν συνήθειαν ἀφ' ἑνός, καὶ ἀφ' ἑτέρου διὰ νὰ δείξωσιν ὅτι δὲν ἐλησμόνησαν τὴν μητρικὴν τῶν γλώσσων. Διὰ τοῦτο ἤκουσα βραδύτερον πολλοὺς Καταλωνοὺς λέγοντας : «Ἄ! μεταξύ τῆς ἰδικῆς μας γλώσσης καὶ τῆς ἰδικῆς σας, μικρὰ ὑπάρχει διαφορὰ». Τὸ πιστεύω! ἡδύναντο μάλιστα νὰ λέγωσιν ὅ,τι ἤκουσα μετὰ καλοκαυάθου ὑπερφηφάνειας λεγόμενον παρὰ τινος Καστιλιανοῦ ἠθοποιοῦ ἐπὶ τοῦ πλοίου, ὅπερ πέντε μῆνας μετὰ ταῦτα μετ' ἐφερον εἰς Μασσαλίαν : «Ἡ ἰταλικὴ γλῶσσα εἶνε ἡ ὠραιότερα τῶν διαλέκτων, αἱ ὅποιοι ἔγιναν ἀπὸ τὴν γλώσσάν μας!»

Ὅταν ἡδυνήθην νὰ ἐξαλείψω τὰ ἔχνη, τὰ ὅποια ἡ τρομερὰ νύκτα τῆς διαβάσεως τῶν Πυρηναίων εἶχε καταλίπει ἐπ' ἐμοῦ, ἐξῆλθον τοῦ ξενοδοχείου καὶ ἤρχισα νὰ περιφέρωμαι ἀνὰ τὰς ὁδοὺς. Ἡ Βαρκελόνη εἶνε, κατὰ τὴν ὄψιν, ἡ ὀλιγώτερον ἰσπανικὴ πόλις τῆς Ἰσπανίας. Οἰκοδομαὶ μεγάλαι, ἐξ ὧν ὀλίγιστα ἀρχαῖαι, ὁδοὶ μακραὶ, πλατεῖαι κανονικαί, ἐμπορικὰ καταστήματα, θεάτρα, καφφενεῖα εὐρύχωρα καὶ μεγαλοπρεπῆ, ἀδιάκοπος κίνησις ἀνθρώπων, ὀχημάτων, ἀμαξῶν ἀπὸ τῆς παραλίας μέχρι τοῦ κέντρου τῆς πόλεως καὶ πέραν ἀκόμη εἰς τὰς ἀποκέντρους συνοικίας, ὅπως ἐν Γενουῇ, ἐν Νεαπόλει, ἐν Μασσαλίᾳ. Εὐθεῖα καὶ εὐρυτάτη ὁδός, καλουμένη ἡ Ράμπλα, σκιαζομένη ὑπὸ διπλῆς σειρᾶς δένδρων, διασχίζει σχεδὸν ἐν τῷ μέσῳ τὴν πόλιν, ἀρχομένη ἀπὸ τοῦ λιμένος. Εὐρὺς περίπατος, ἐπὶ τῇ μιᾷ πλευρᾷ τοῦ ὁποίου ὑψοῦνται νέαι οἰκοδομαί, ἐκτείνεται κατὰ μῆκος τῆς παραλίας, ἐπὶ ὑψηλοῦ προχώματος λιθοκτίστου ἐν εἶδει δώματος, ἐναντίον τοῦ ὁποίου θραύονται τὰ κύματα. Ἐκτεταμένον προάστειον, σχεδὸν νέα πόλις, ἐκτείνεται πρὸς βορρᾶν, καὶ πανταχόθεν νέαι οἰκοδομαὶ διακόπτουσι τὸν ἀρχαῖον περίβολον, διασπείρονται ἀνὰ τὰς πεδιάδας, εἰς τοὺς πρόποδας τῶν λόφων, καὶ ἐν ἀτελευτήτῳ σειρᾷ ἐκτείνονται μέχρι τῶν πλησιεστέρων χωρίων. Ἐπὶ πάντων δὲ τῶν περικύκλων ἐγείρονται ἐπαύλει, καὶ ἀγροτικοὶ οἶκοι, καὶ ἐργοστάσια τόσον πυκνά, ὥστε νομίζει τις ὅτι ἐρίζουσι περὶ τοῦ ἐδάφους, συνθλιβόμενα τὸ ἐν ὀπισθεν τοῦ ἄλλου καὶ σχηματίζοντα περὶ τὴν πόλιν μεγαλοπρεπῆ στέφανον. Πικροῦ οἰκοδομοῦσι, μεταβάλλουσιν, ἀνακαινίζουσιν. Ὁ λαὸς ἐργάζεται καὶ εὐτυχεῖ. Ἡ Βαρκελόνη ἀκμάζει.

Ἦσαν αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τῶν ἀπόκρου. Μακρὰ συνοδίαι καὶ παρελάσεις γιγάντων, διαβόλων, ἡγεμόνων, μαύρων, πολεμιστῶν διέτρεχον τὰς ὁδοὺς, ἔτι δὲ πλῆθος ἀλλοκότων μορφῶν, τὰς ὁποίας εἶχον τὸ ἀτύχημα νὰ συναντῶ πανταχοῦ, μετ' ἰσπανίας ἐνδυμασίας, μετ' ἰσπανίας καλὰ μὴν εἰς τὰς χεῖρας, ἀπὸ τοῦ ἀνωτάτου ἄκρου τῆς ὁποίας ἦτο δεδμενὸν χρηματοφυλάκιον, ὅπερ ἐπαρουσίαζον εἰς ὄλους, εἰς τὰ καφφενεῖα, εἰς τὰ παράθυρα, εἰς τοὺς ἐξώστους ζητοῦντες ἐλεημοσύνην, ἀγνοῶ τίνος ἕνεκα, ἀλλὰ πιθανῶς προωρισμένην εἰς κλασικὴν τινα μέθην κατὰ τὴν τελευταίαν νύκτα τῶν ἀπόκρου. Τὸ περιεργότατον πρᾶγμα ὅπερ εἶδον ἦτο ἡ μεταμφίεσις τῶν παιδῶν. Συνειθίζουσι νὰ ἐνδύωσι τοὺς παιδῆς, τοὺς ἔχοντας ἡλικίαν κάτω τῶν ὀκτῶ ἐτῶν, τινὰς μὲν ὡς ἀνδρας, κατὰ τὸν γαλλικὸν συρμόν, ἐν τελείᾳ περιβολῇ χοροῦ, μετ' ἰσπανίας μύστακας καὶ κόμην μακρὰν· τινὰς δὲ ὡς Μεγάλους τῆς Ἰσπανίας, κεκαλυμμένους διὰ ταινιῶν καὶ ἐνωτίων, καὶ ἄλλους ὡς χωρικοὺς Καταλωνοὺς μετ' ἰσπανίας, καὶ ἄλλους ὡς ἀγροτικούς μετ' ἰσπανίας καὶ τὸν ἐκ δάφνης στέφανον. Ἐκτὸς δὲ τούτων καὶ ἐκ τῶν μὲν καὶ ἐκ τῶν δὲ ἔφερον τὰς ποικίλας ἐνδυμασίας τῶν ἐπαρχιῶν τοῦ Κράτους, τίς ὡς κηπουρὸς τῆς Βαλεντίας, τίς ὡς ἀθιγγανὸς Ἀνδαλουσίας, καὶ ἄλλος ὡς ὀρεσίβιος Βάσκος, ἦσαν δὲ αὐταὶ αἱ μᾶλλον ἰδιότροποι καὶ μᾶλλον γραφικαὶ ἐνδυμασίαι, ὅς δύνανται τις νὰ φαντασθῇ. Τὰ

παιδιά ταῦτα ὀδηγοῦσιν οἱ γονεῖς τῶν ἀπὸ τῆς χειρὸς εἰς τὸν περίπατον, καὶ εἶνε οἷον εἰς ἀμιλλα καλαισθησίας, φαντασίας καὶ πολυτελείας, ἧς μετέχουσι πάντες μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως.

Ἐνῶ ἐζήτουν τὴν ὁδὸν ὅπως μεταβῶ εἰς τὴν μητρόπολιν συνήντησα ἀπόσπασμα Ἰσπανῶν στρατιωτῶν:

Ἔστην, ὅπως τοὺς παρατηρήσω, παραβάλλον αὐτοὺς πρὸς τὴν περιγραφὴν τοῦ Βαρέτη, ὅταν διηγήται ὅτι ἐπέπεσον κατ' αὐτοῦ ἐν τῷ ἐστιατορίῳ, καὶ τις μὲν τῷ ἤρπασε τὴν σαλάταν ἀπὸ τοῦ πινακίου, τὴν δὲ τὸν μηρὸν τοῦ ὀρνιθίου ἀπὸ τοῦ στόμα.

Πρέπει νὰ ὁμολογήσω, ὅτι ἔκτοτε μετεβλήθησαν πολὺ. Ἐκ πρώτης ὄψεως, ἡδύνατό τις νὰ τοὺς ἐκλάβῃ ἀντὶ Γάλλων στρατιωτῶν, διότι καὶ οὗτοι ἔχουσι τὰς περισκελίδας ἐρυθρὰς καὶ φαειοχρῶν μανδύων διήκοντα μέχρι γονάτων.

Ἡ μόνη ἀξιοσημείωτος διαφορὰ ἔγκειται ἐν τῷ καλύμματι τῆς κεφαλῆς.

Οἱ Ἰσπανοὶ φέρουσι πιλίκιον ἰδιαιτέρου σχήματος, πεπισμένον ἐκ τῶν ὀπισθεν, κυρτὸν πρὸς τὰ ἐμπρὸς μετὰ γείσου κεκλιμένον ἐπὶ τοῦ μετώπου, ἐξ ἐριούχου φαιοῦ, σκληρὸν, ἐλαφρὸν καὶ κομψόν, καλούμενον ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐφευρέτου, Ρὸς δὲ Ὀλάνο, στρατηγοῦ καὶ ποιητοῦ, λαβόντος ὡς ὑπόδειγμα τὸν κυνηγετικὸν τουπίλον. Τὸ πλεῖστον τῶν στρατιωτῶν, τοὺς ὁποίους εἶδον, ἀπαντας τοῦ πεζικοῦ, ἦσαν νέοι, μάλλον βραχεῖς τὸ ἀνάστημα, μελαγχροῖνοι, εὐκίνητοι, καθάριοι, ὅπως συνήθως φαντάζεται τις τοὺς ἀνδρας στρατοῦ, ὅστις εἶχεν ἄλλοτε ἐν Εὐρώπῃ τὸ ἐλαφρότερον καὶ ἐνεργητικώτερον πεζικόν.

[Ἔπεται συνέχεια].

Π. Α. ΒΑΛΒΗΣ

ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΧΑΡΙΝ ΑΝΑΨΥΧΗΣ

Ἀμερικανικὸν διήγημα.

Τὴν πρωΐαν ἐκείνην ἠγέρθην ἐνωρίς, εὐκολώτατον δι' ἐμέ, ὅστις δὲν ἐκοιμήθην τὴν νύκτα ἢ διήλθον ἀθλιέστατα. Αὐτὸ τὸ διαβολευμένον Ἰέφερσον Μάρκετ, περιστρεφόμενον ἐν τῇ κεφαλῇ μου, ὄχι ὀλίγον συνετάραξε τὸ πνεῦμά μου.

— Ἰέφερσον Μάρκετ.. κύριε; τὸ δικαστήριον ἢ τὴν φυλακὴν, μὲ ἠρώτησε μὲ ὕψος, ὅπερ μ' ἔκαμε νὰ φρικιάσω, ἀστυνομικὸς κλητὴρ, σταθμεύων εἰς τὴν γωνίαν τοῦ ξενοδοχείου, παρὰ τοῦ ὁποίου εἶχον ζητήσει πληροφορίας.

— Τὸ δικαστήριον.

— Τότε εἰς τὴν γωνίαν τῆς δεκάτης ὁδοῦ, δυτικῶς καὶ τῆς πέμπτης παρόδου.

Ἐκ τῆς εἰκοστῆς τρίτης ὁδοῦ, ὅπου ἤμην, ἐμέτρησα τὰς δέκα τρεῖς ὁδοὺς, αἵτινες μ' ἐχώριζον ἀπὸ τῆς δεκάτης δυτικῆς ὁδοῦ καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν πέμπτην πάροδον. Τέλος ἐφθάσα εἰς αὐτὸ τὸ Ἰέφερσον Μάρκετ.

— Ἀπ' ἐδῶ, εἰς τὸ θρανίον τοῦ κατηγορουμένου, μοι εἶπεν ἀποτόμως, ρίψας πρῶτον βλέμμα ἐπὶ τῆς κλίσεως, ἢν τῷ ἐδειξα, παχύσαρκός τις πυρρόθριξ ἄνθρωπος, εἶδος κλητῆρος, ἐνδεδυμένος στολὴν γελοίαν.

Καὶ μὲ ὤθησε μεταξὺ δύο ἀθλίων, ὧν ἡ θεὰ θὰ

προὔκάλει ἐν ἐμοὶ πολλὰς σκέψεις ἐὰν εὐρισκόμην ἀλλαχοῦ. Ἀλλὰ δὲν ἔλαβον καιρὸν. Ἡ μὲν Ζέννη Ὁ' Γίλσκυ, ὠραία, θελκτικώτερα τῆς χθές, προὔχωρσε πρὸς με, καὶ ἐν μέσῳ ἰσχυρᾶς καὶ παρατεταμένης χειραψίας, διεχύθη εἰς λόγους:

— Ἄ!! ὦ!! φίλτατε, ἄ!! φίλτατε, πῶς εἴσθε σήμερον; Μὲ παρατηρεῖτε, μ' εὐρίσκετε ὠραίαν, ἔ; Ἄνεπαύθην ἐκ τῶν κόπων τοῦ ταξείδιου. Λοιπὸν, μὲ ἀγαπᾶτε πάντοτε, φίλτατε;

— Βεβαίως, βεβαίως, μικρά μου, τῇ ἀπῆντων· τόσον ἤμην εὐτυχῆς ἐπανευρίσκων αὐτὴν μετὰ τοὺς χθεσινούς φόδους μου, καὶ ζητῶν νὰ παύσω τὸν χεῖμαρρον τῶν λόγων τῆς, πρᾶγμα ἀκατανόητον ἐν παρομοίῳ τόπῳ, ἐν μέσῳ τῶν ἀδιακρίτων ὠτων τῶν ἀέργων, οἵτινες φοιτῶσιν εἰς τὰ δικαστήρια, καὶ αὐτοὶ ἀγνοοῦντες τὸ διατί.

— ὦ τί εὐτυχία! ἀγαπῆτέ! Λοιπὸν, ἐὰν μὲ ἀγαπᾶτε θέλετε νὰ γίνω σύζυγός σας;

— Βέβαια, φίλτάτη μου, βέβαια.

— Τὸν ἀκούετε, κύριε εἰρηνόδικα, εἶπε στρεφόμενη πρὸς τὸν γελοῖον παχύσαρκον ἄνθρωπον, ὅστις ἐπλησίασε. Ὁ κύριος μὲ ἀγαπᾶ, τὸ διεκήρυξε τώρα καὶ ἐπιθυμῶ νὰ γίνῃ σύζυγός μου. Νὰ ἦσθε μάρτυς τῆς ὁμολογίας του.

Ταῦτοχρόνως, παρετήρησα εἰς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης τὸν ὀδηγὸν τῆς ἀμαξοστοιχίας, ὅστις ἐξ Ἁγίου Φραγκίσκου ἐτρέπα τὰ εἰσιτήριά μας, τὸν μικρὸν μαῦρον τοῦ βαγονίου μας καὶ τὸν διευθύνοντα τὸ ξενοδοχεῖον τῆς πέμπτης Παρόδου, ὅστις τὴν προτεραίαν εἶχε παραστῆ εἰς τὴν ἐγγραφὴν ἐμοῦ καὶ τῆς Ζέννη εἰς τὸ βιβλίον τῶν ταξειδιωτῶν.

*
* *

Τότε ἐνόησα τὰ πάντα. Αἱ προφυλάξεις ἐκείναι τῆς Ζέννη νὰ ὀνομασθῇ σύζυγός μου, τὰ τεχνάσματά τῆς ἐκεῖ κάτω..... εἶχον ἐμπέσει εἰς παγίδα.

Ἄνεμνήσθην παλαιῶν ἱστοριῶν περὶ τοῦ φανταστικοῦ τρόπου τελέσεως γάμων ἐν Ἀμερικῇ.

Ποτὲ δὲν ἠθέλησα νὰ δώσω εἰς αὐτὰς πίστιν.

Ἐμελλον τώρα νὰ γίνω ἥρως ἐνὸς τοιούτου... εἶχον ἐμπέσει εἰς παγίδα, δεξιώτατα στηθεῖσαν!

— Ἀλλὰ συγγνώμην, φίλτάτη μου...

Ἀδύνατον νὰ εἶπω περισσότερα· εἶχον ἐκφωνήσει τὴν ὑπόθεσίν μου.

Ἄφελῆς δικαστής, χαρίεις τὴν μορφήν, ἀφοῦ ἐξήτασε τὴν δικογραφίαν τῆς ἐναγούσης καὶ ἤκουσε τοὺς διαφόρους μάρτυρας, ἀπετάθη πρὸς ἐμὲ διὰ λέξεων ἀκαταλήπτων, τὰς ὁποίας δὲν ἠδύναντο νὰ διακόψωσιν αἱ μάταιαι διαμαρτυραὶ μου.

— Τέλος διατί, ἀφοῦ ὑπεσχέθην γάμον εἰς τὴν δεσποινίδα Ὁ' Γίλσκυ, παρ' ἧς ἔλαβον τὰ τρυφερώτατα δείγματα φιλίας, ἀπεποιούμην τώρα; Δὲν ἦτο αὐτὴ αὐτὴ ἡ Χάρις; δὲν κατεῖχεν ὅλας τὰς φυσικὰς ιδιότητας ὅπως καταθέλην τὸν σύζυγόν τῆς;

—Κάτι ἔπρεπε νὰ γνωρίζω, προσέθετο ὁ δικαστής, κλείων πονηρῶς τὸν ὀφθαλμόν! Δὲν ἦτο βεβαίως ἴδιον εὐγενεοῦς ν' ἀθετήσω τὴν ὑπόσχεσίν μου. Μ' ἐνόμιζον ἀνίκανον πρὸς τοῦτο.

Καὶ λέγων ταῦτα, ἤνοιξεν ὀγκώδη κώδικα καὶ μοὶ ἀνέγνωσε τὸ σχετικὸν ἄρθρον εἰς τὴν ἄρνησιν τῆς ἐκτελέσεως δοθείσης ὑποσχέσεως γάμου.

• § 284. Ὅστις ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὑποσχέσεως γάμου παρεπλάνησε γυναῖκα σεμνῶν ἠθῶν, ὑποκειται εἰς φυλάκισιν πέντε ἐτῶν τὸ πολὺ ἢ εἰς πρόστιμον χιλίων δολλαρίων ἢ καὶ εἰς ἀμφοτέρα συγχρόνως»

— Μπρρρ ! ! Ρίγος διέτρεξε τὴν ράχιν μου.

— Ἀναβάλλετε ἐπὶ ὀκτῶ ἡμέρας, συνεπέραναν ὁ δικαστής, ἵνα δυνηθῇ ὁ κατηγορούμενος νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ὑπόσχεσίν του.

Ἡ Ζένην, ἀκτινοβολοῦσα, ἐκρεμάσθη ἀπὸ τὸν βραχίονά μου καὶ μὲ παρέσυρε κατάπληκτον εἰς τὴν ὁδόν. Δὲν ἔλαβον καιρὸν οὔτε μίαν λέξιν ν' ἀρθρώσω.

Ἀμέσως ἠθέλησε νὰ ὠφεληθῇ τῆς περιστάσεως. Λοιπὸν σύμφωνοι, θὰ τὴν ἐνυμφεύμην; Ἐν πρώτοις, οὐδὲν θὰ εἶχον νὰ λυποῦμαι διὰ τοῦτο, θὰ ἦτο τόσον πρῶος, ἐνάρετος, καλή, ὥστε θὰ ἔμενον, βεβαιότατα, εὐχαριστημένος ἐξ αὐτῆς ! Τότε προτιμότερον, νὰ συγκατένευον ἀμέσως, παρὰ νὰ μὲ σύρουν, ἐκόντα ἄκοντα, ἀπὸ τὸ αὐτί !

— Σύμφωνοι, ἀνδρούλη μου ! καὶ διὰ ν' ἀρχίσωμεν, θὰ σοῦ κάμω μίαν ἐκπληξιν. Δὲν εἶσαι διαμαρτυρούμενος, καὶ ἐπειδὴ ἴσως θὰ σὲ ἠνόχλει νὰ νυμφευθῆς ὑπὸ ἱερέως διαμαρτυρομένου, διὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω, θὰ κάμω τὴν θυσίαν ἐγὼ νὰ νυμφευθῶ ὑπὸ ἱερέως καθολικοῦ. Ἐὰν θέλῃς, πηγαίνω νὰ εἰδοποιήσω σήμερον τὸν ἐφημέριον τοῦ Ἀγίου Πατρικίου νὰ μᾶς περιμένῃ αὔριον περὶ τὴν μεσημβρίαν, μετὰ τὸ πρόγευμά του. Οὔτω θὰ ἔχωμεν καιρὸν, ἕκαστος ἐξ ἡμῶν, νὰ εὐρωμεν μάρτυρας ! Ἔλα, εἶπέ λοιπὸν τὸ ναί !...

— Ναί, ναί ! ἀγάπη μου, αὔριον τὸ μεσημέρι ! Σύμφωνοι, θὰ ἔχω τοὺς μάρτυράς μου.

Ἄ ! ! αὐτοὶ οἱ μάρτυρες ! ὁποία φαινὴ ἰδέα ! Ἡ Ζένην ἦτο ἠναγκασμένη νὰ μ' ἀφίση, ἐνῶ ἐγὼ θὰ ἐπισκεπτόμην τοὺς συμπατριώτας μου καὶ τὴν ἐσπέραν θὰ τὴν ἐπανεύρισκον εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον.

Ἠτωχὴ Ζένην ! εἶχες λογαριάσει χωρὶς τὴν Ὑπερωκεάνειον Ἀτμοπλοϊκὴν Ἐταιρίαν ! Ἦτο Τετάρτη, καὶ ἡ «Βρετάννη» ἀνεχώρει εἰς τὰς τέσσαρας, διὰ τὴν Χάδρον.

Εἰς τὰς 5 δὲν ἐδλεπον πλέον τὴν Ἀμερικὴν ἢ ἐν δυσδιακρίτῳ ὁμίχλῃ καὶ σύ, φίλη μου, δὲν ἦσο δι' ἐμὲ πλέον ἢ μία ἀνάμνησις. Εἶθε ὁ ἐφημέριος τοῦ Ἀγίου Πατρικίου νὰ σὲ συγχωρήσῃ, διότι ἐτάραξες, διὰ τὸ τίποτε, τὴν χώνευσίν του.

Ὅσον ἀφορᾷ ἐμὲ, τὸν Αἰμάρ, ἂν καὶ χαμένος ἐντὸς τῆς ἀχανοῦς πόλεως τῶν Παρισίων, μὸλις

τολμῶ νὰ εἶπω τὸ ὄνομά μου. Σκέφθητε ὀλίγον ἐὰν ἡ Ζένην μὲ ἀνεζήτη ! Καὶ διὰ τοῦτο, ἀναγνώσταί μου, εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ ὑπογράψω :

EMILE BARBIER

Σημ. Ἐὰν ποτε, ἀναγνώσται, ἀπαντήσετε τὴν Ζένην, προσέξατε μὴ μὲ προδώσετε.

X.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΥΠΟ

ΜΗΤΣΟΥ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ

ΥΓΙΕΙΝΗ

Ἄμα ἐγειρόμενος τὴν πρωίαν πλύνε τὴν κεφαλὴν, τὸ πρόσωπον, τὸν τράχηλον, τὰ ὦτα καὶ τὰς χεῖρας. Οὔτω θ' ἀφαιρέσῃς τὰ ἐκ τῆς ἐπιδερμίδος καὶ τῶν διαφόρων ἀδένων ἐκκρινόμενα ἐπιχρίσματα ὡς καὶ τὸν ἔξωθεν κομποροτόν.

Διὰ τὴν τοιαύτην πλύσιν μεταχειρίσθητι ψυχρὸν ὕδωρ, διότι τὸ θερμὸν συρρικνοῖ καὶ ρυτιδοῖ τὸ δέρμα, ὅπερ οὔτω, τοῦ χρόνου προϊούτος, καθίσταται ἀνίκανον εἰς τὴν λειτουργίαν αὐταῦ, τὴν ἄθλητον καλουμένην ἀναπνοήν. Σάπωνα μεταχειρίσθητι κοινὸν ἢ ἀπλοῦν ἀγγλικόν, διότι οἱ πλείστοι τῶν ἀρωματικῶν τῆς πολυτελείας σαπῶνων περιέχουσιν οὐσίας δηλητηριώδεις, ἐπιβλαβεῖς εἰς τὸ δέρμα καὶ τὴν ἐν γένει ὑγείαν.

Ἄλλὰ δὲν ἀρκεῖ ἡ πρωϊνὴ αὕτη πλύσις. Ἐπανάλαβε αὐτὴν τὸ ἔσπερας, ἵνα οὔτως ἀπαλλάξῃς τὸ δέρμα σου ἐκ τῆς καθ' ὅλην τὴν νύκτα ἐπαφῆς μετὰ τῶν ἀνωτέρω μνημονευθέντων ἐπιβλαβῶν προϊούτων.

Διὰ τὴν ἀποσπόγγισιν ἢ ὑγιεινὴ συνιστᾷ μάκτρον (πετσέταν) τραχύ, ἵνα προκαλέσῃς ζωηρὰν ἐπὶ τοῦ δέρματος ἀντίδρασιν διὰ τῆς ζωηροτέρας κυκλοφορίας.

Ἐννοεῖται ὅτι αἱ δύο αὗται καθημεριναὶ πλύσεις τῶν μὴ κεκαλυμμένων μερῶν τοῦ σώματος δὲν ἀρκοῦσι διὰ τὴν ἐν γένει σωματικὴν καθαριότητα. Πρέπει διὰ τοῦτο νὰ λούεσαι.

Περὶ λουτρῶν ἄλλοτε.

D^r

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κκ. Γεώργιον Δεληκατερίνην, Μιλτιάδην Ἀργυρόπουλον, Δ. Ἰω. Παπαδοπούλου, Γεώργ. Παπαδόπουλον, Δ. Κωνσταντινίδην, Π. Γ. Τσολάκην καὶ Ἰω. Δ. Τσιρκιᾶν. Συνδρομαὶ ὑμῶν ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Διονύσιον Ε. Μαρτινέγγον. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐγράψαμεν. — κ. Ἰωάν. Α. Κωτσάκην. Ἐνεγράψαμεν ἀπὸ ἡς Μαρτίου καὶ οἱ τέσσαρες. Φύλλα ἀπεστάλησαν. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν θερμὴν ὑποστήριξίν σας. — κ. Δ. Μ. Μάστρακαν. Ἐλήφθησαν. Ἰατροῦ Ἀπομνημονεύματα μόνον, τιμώμενα φρ. 6. — κ. Α. Δ. Μακρόπουλον. Ἐλήφθη ταχυδρ. ἐπιταγή. Ἐγράψαμεν. — κ. Κωστ. Ι. Βασιλείου. Ἐλήφθησαν. Ἀπεστάλησαν. — κ. Π. Δ. Π. Βόλον. Δὲν γνωρίζομεν ποῦ ἐκ τῶν δύο εἶνε περιττόν: τὸ ὑστερόγραφον ἢ ἡ ἐπιστολή; — κυρίαν Ἰωάνναν Πάτρα. Ἐλήφθη συνδρομή σας. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν θερμὴν ὑποστήριξίν σας. — κ. Φ. Μαρκοῦζον. Δὲν ἀφορᾷ ὑμᾶς, διότι ὑμεῖς θὰ λαμβάνετε τὸ φύλλον μέχρι τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ἐπληρώσατε. — κ. Ν. Δημητριάδην. Ἐνεγράψαμεν